

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · segon període · sèrie P · número 33

Ple del Parlament

Sessió 21, primera reunió, dimarts 26 de juliol de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries 300-00085/11	4
Interpel·lació al Govern sobre les comunitats catalanes a l'exterior 300-00082/11	11
Interpel·lació al Govern sobre la segregació educativa 300-00081/11	17
Interpel·lació al Govern sobre les universitats 300-00083/11	24
Interpel·lació al Govern sobre l'audiència i la pluralitat de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 300-00084/11	31
Interpel·lació al Govern sobre la política de seguretat 300-00086/11	37

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Impress a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 21.1

La sessió s'obre a les quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries (tram. 300-00085/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

2. Interpel·lació al Govern sobre la segregació educativa (tram. 300-00081/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.

3. Interpel·lació al Govern sobre les comunitats catalanes a l'exterior (tram. 300-00082/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.

4. Interpel·lació al Govern sobre les universitats (tram. 300-00083/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

5. Interpel·lació al Govern sobre l'audiència i la pluralitat de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 300-00084/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre la política de seguretat (tram. 300-00086/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Preguntes amb resposta oral.

8. Decret llei 4/2016, del 21 de juny, de recuperació parcial de la paga extraordinària i addicional del mes de desembre de 2012 del personal del sector públic de la Generalitat i altres mesures urgents en matèria de personal (tram. 203-00005/11). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 171, 9).

9. Proposició de llei de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària (tram. 202-00022/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 104, 30).

10. Proposició de llei de les associacions de persones consumidores de cànnabis (tram. 202-00090/10). Comissió promotora. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Obertura de la tramitació: BOPC 549/X, 58).

11. Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de Protecció Social (tram. 202-00034/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí i Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 152, 20).

12. Proposició de llei d'adaptació de la Llei 30/2010, del 3 d'agost, de vegueries, a la nova comarca del Moianès i a la creació de la vegueria del Penedès (tram. 202-00035/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 152, 34).

13. Projecte de codi de conducta dels diputats i diputades del Parlament de Catalunya (tram. 221-00005/11). Comissió de Reglament. Debat i votació.

14. Procediment per a elegir set membres de la Comissió de Control de les Consultes Populars no Referendàries (tram. 284-00006/11). Grups parlamentaris. Designació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs escolar 2016-2017 (tram. 302-00064/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00065/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'Agència Europea del Medicament (tram. 302-00066/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política aeroportuària de l'Estat espanyol i AENA i la seva incidència en els problemes recents de Vueling (tram. 302-00067/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el treball autònom (tram. 302-00068/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema de protecció a la infància (tram. 302-00071/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la futura banca pública catalana i l'Institut Català de Finances (tram. 302-00069/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació d'estructures administratives, fiscals i financeres (tram. 302-00070/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió.

Molt bona tarda a totes i a tots. Els recordo que, d'acord amb la Junta de Portaveus del proppassat dia 19 de juliol, procedirem, en primer lloc, a substanciar les interpellacions incloses a l'ordre del dia. La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier, i, d'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran demà a les deu del matí.

Així mateix, els faig avinent que, d'acord amb l'article 93 del Reglament, la diputada Esther Niubó, del Grup Parlamentari Socialista, ha delegat el seu vot en la portaveu del seu grup, la senyora Eva Granados, i també ha delegat el seu vot la diputada Àngels Martínez, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, en el portaveu del seu grup, el senyor Joan Coscubiela.

També vull remarcar que, avui, en aquesta sessió, ja hi ha posada la placa al diputat Amadeu Colldeforns, que va morir el 19 de juliol de l'any 1936, i que es va decidir que es posaria aquesta placa en el Ple del Parlament de l'1 d'octubre de 1937. Per tant, avui, per primera vegada, tenim la placa a la dreta del Parlament.

(Aplaudiments.)

D'acord amb la sollicitud presentada pel Govern i la conformitat dels grups parlamentaris, els proposo, segons el que estableix l'article 81.3 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, de tal manera que el tercer punt de l'ordre del dia, relatiu a la interpellació al Govern sobre les comunitats catalanes a l'exterior, pugui ser substanciat a continuació del primer punt, que és la interpellació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries.

Es pot aprovar per assentiment aquesta alteració? (Pausa.)

Queda modificat, doncs, en aquest sentit, l'ordre del dia.

Interpellació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries

300-00085/11

El primer punt, doncs, és: interpellació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Marina Bravo.

(Pausa.)

Diputada, quan vulgui.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputadas, diputados, *consellers*... Me toca a mí estrenar esta última sesión de este segundo periodo, que..., desde luego, con muchísima expectación, no sé... (*riales*), no creo que sea por los ferrocarriles, aunque debería, porque la verdad es que, en todo este tiempo, he podido comprobar que muchos de los diputados que están aquí vienen en ferrocarril a este pleno; en nuestro grupo vienen unos cuantos: Jorge viene de Lleida, nos va mandando las noticias de sanidad; tenemos a Francisco y a Lorena, que vienen de Tarragona, y hasta nuestro portavoz también va en el tren, a veces escribiendo poemas (*l'oradora riu*), pero... (Aplaudiments.) Pero, en fin, hay muchas infraestructuras ferroviarias en nuestra comunidad autónoma, pero vamos a centrarnos en los servicios y en las infraestructuras sobre las que este Govern tiene competencias.

Ya sé que el equipo de gobierno actual no tiene la culpa de lo que han hecho o dejado de hacer los anteriores, pero ustedes representan a unos partidos que llevan dirigen-

do Cataluña muchos años; alguno, más de treinta. Y, tanto que hemos comprobado en esta legislatura que les gusta hablar de competencias, les recuerdo que, todo este tiempo, han tenido competencias autonómicas en materia ferroviaria, todo el tiempo. No me refiero al servicio de *rodalies*, que les traspasaron hace un tiempo, ni tampoco a la infraestructura de interés general sobre la que circulan y que están reclamando, me refiero a las competencias en materia ferroviaria para la movilidad regional; esas las han tenido siempre: el Estado, las infraestructuras ferroviarias de interés general; las comunidades autónomas, las que completan aquellas para facilitar la movilidad dentro de cada una de las regiones. Y, aquí, en Cataluña, se han dormido un poco en los laureles.

Además de hablar de competencias, también hay otra cosa que les gusta mucho, que es la de compararse. A mí también me gusta compararme, pero a mí me gusta compararme con otras comunidades autónomas, incluso con otras regiones de Europa, para ver cómo resuelven allí los problemas, que muchas veces hasta llama la atención comprobar cómo son de parecidos. Y me gusta compararme para ver qué hacen ellos diferente, y ver cómo se podría hacer aquí mejor.

Cuando yo empezaba la carrera, me explicaban que las cercanías de Barcelona habían mejorado mucho en los últimos años; eran modernas y funcionaban bien. Yo lo pude comprobar. Es cierto que parece que no hayan cambiado mucho veinte años después. Pero en estos veinte años –tanto que les gusta compararse–, la Comunidad de Madrid, con las mismas competencias y con gobiernos de distintos colores, ha puesto en servicio más de ciento cincuenta kilómetros de metro; Cataluña, si sumamos metro y Ferrocarrils de la Generalitat, incluyendo incluso los últimos veinte kilómetros inaugurados de la línea 9, aproximadamente cincuenta: un tercio.

Mercè Sala dijo hace diez años, cuando se le preguntó por las diferencias entre uno y otro sistema de transporte, algo así como que Madrid apuesta por la movilidad; Cataluña, por la identidad, por la lengua. La verdad, que viendo estas cifras, podría parecer que tenía razón.

¿Y que Ferrocarrils de la Generalitat funciona bien? Sí, pero lo dicho: se han dormido en los laureles, como le pasó a Renfe, que tenía unas cercanías que eran excelentes en Madrid y en Barcelona, y ahora, desde luego, no las tiene, en ninguna de las dos ciudades. En Ferrocarrils de la Generalitat se ha invertido en muchas cosas, pero no han invertido sustancialmente en ampliar la capacidad. Los problemas crónicos de plaza Cataluña o de Provenza siguen ahí desde el origen de los tiempos. Ahora, con la prolongación de Terrassa, están empezando a ser aún más evidentes. En Rubí ya han empezado a sufrirlo. Ferrocarrils de la Generalitat empieza ahora a experimentar lo que ya experimentó Renfe en su día: el aumento de la demanda obliga a llevar la red al límite de su capacidad, y, así, el servicio empeora. En hora punta se ponen tantos trenes como se puede, y después de dos o tres paradas empiezan a ir ya llenos, empiezan las quejas; trenes llenos que no solo son incómodos, sino que provocan retrasos en las estaciones, porque la gente tarda mucho en subir y bajar de ellos.

Nos tememos que eso empezará a pasar más a partir de ahora, porque el problema se agravará con la prolongación de Sabadell. Estoy segura de que sus técnicos lo saben, pero es mucho más fácil criticar los problemas de otros que resolver los de uno mismo, y, más, cuando no se han ido haciendo los deberes. Cuando no se pueden utilizar, por ejemplo, trenes más largos, porque la prolongación de andenes que se llevó a cabo fue parcial e insuficiente, y cuando aún tiene unos cuantos cuellos de botella sin resolver.

Y, en cuanto al metro, el metro es el medio de transporte más utilizado y ha mejorado muy poco en los últimos años. La prolongación de las líneas ya hemos dicho que ha sido muy escasa. Se puede comprobar comparándolo con otros sitios. Además seguimos teniendo transbordos tan lamentables como Urquinaona, como plaza de España, como plaza de Sants.

Y, en cuanto a la línea 9, puedo entender más o menos, que, a pesar de los brutales errores cometidos en la planificación y en la gestión, si la Generalitat no ha acabado es porque no ha podido, porque no ha sido capaz, que, evidentemente, le encantaría tenerla inaugurada completamente. Y, por eso, no entendería de ninguna manera que el Ayuntamiento de Barcelona, o ninguno de sus barrios, hiciera algo como esto, como esto que tiene aquí. Rull: «Presentarem el recurs contenciós administratiu contra l'Adif per defensar els drets dels usuaris de rodalies.» No entenderíamos que el Ayuntamiento de

Barcelona le pusiera una demanda judicial a su departamento, como usted anunciaba ayer mismo que haría Adif.

Pero, ¿qué esperan que les diga un juez? La verdad es que Barcelona tendría muchos más motivos que los que tiene la Generalitat con Adif por la cantidad de dinero que se ha enterrado en túneles, en pozos sin acabar, en obras interrumpidas, por el dinero que hay que gastar cada mes en mantener esas obras cerradas, dinero que no es que se vaya a otros sitios, es que directamente se tira a la basura. Y no disponer de la línea 9 supone mucho más perjuicio para la movilidad de los catalanes que la mayoría de las obras que se reclaman a cercanías.

Pero no, ustedes se empeñan en decir que lo harían todo mejor. Porque sí. Porque son más guapos. Pues permítannos, al menos, dudarlos, porque visto lo que ya se ha pagado, lo que ya se ha gastado en la línea 9, cómo se ha gestionado la obra, todo el dinero que tiramos a la basura cada mes para mantener túneles y estaciones cerradas, la enorme hipoteca que vamos a tener que pagar años y años por el trozo que ya hay abierto, y todo lo que todavía queda por hacer, no, no me pidan que me crea que ustedes gestionarían mejor la inversión en infraestructuras de cercanías, porque nada parece indicarlo. Pero, sobre todo, no mientan, por favor. No generen más envidias, ni más crispación, no con mentiras. Intentar buscar adeptos para su causa independentista, puede ser lícito. No hay ningún problema en debatir, en exponer sus motivos, pero deja de serlo cuando se hace de esta manera, cuando se aprovecha cualquier ocasión para ofrecer un discurso lleno de mentiras con el único objetivo de conseguir atraer a quien, con los hechos reales, con la verdad, jamás apoyaría levantar una nueva frontera.

La última ocasión: este domingo, con unas declaraciones lamentables, las que se hicieron cuando se estrenó el tren de La Pobl. Esta interpelación la pedimos antes de oírlas. Ya sabíamos que iba a ser la inauguración, y, de hecho, le traía un artículo que aparecía en una revista checa sobre la línea de La Pobl, que le recomiendo leer a todo el mundo, está muy bien, y no pone nada que no les vaya a gustar, a nadie. Es bastante neutral, no se preocupen. Pero ustedes han utilizado un acto que debería ser alegre y de orgullo para todos para volver a dividir a los catalanes a base de mentiras. La homologación de los trenes es un asunto tremendamente complejo en toda Europa, de hecho, es uno de los graves problemas de la industria ferroviaria europea. El cuarto paquete ferroviario propone mejorar esto. El procedimiento que ha habido con la homologación de estos trenes ha sido normal, casi rápido, si lo comparamos con otros casos que ha habido recientemente. Miren, por ejemplo, cuánto se tardó con el tren-tram de Cádiz, o cuánto se tardó con los AVE que tenían que hacer..., que llegar a París.

Es triste que se aproveche cualquier ocasión, hasta la más impensable, para echar las culpas de todos nuestros problemas a Madrid. Y más lamentable aún es, por cierto, que el presidente de una empresa pública, como es Ferrocarrils de la Generalitat, que debería ser un gestor, un administrador, utilice un altavoz, como es el de un día importante para aquella empresa, para lanzar un mensaje político que nada debería tener que ver con el negocio al que se dedica. La politización en la Administración pública catalana es de escándalo.

Puede ser, parte de la culpa, del Ministerio de Fomento, de que los trenes vayan mal, pero, desde luego, es culpa de este Govern que casi la mitad de la población crea, a base de mentiras, que es algo intencionado, malintencionado, del Gobierno de España.

Dígannos, por favor, ¿cómo van a recuperar el tiempo perdido? ¿Cómo van a mejorar, significativamente, no un poquito, la capacidad de Ferrocarrils de la Generalitat? ¿Tienen algún plan, por ejemplo, para prolongar los andenes? ¿Tienen alguna planificación, por otro lado, para las mejoras del metro? ¿Y para acabar la línea 9? ¿O presentarán un recurso contra ustedes mismos por no haber cumplido con sus compromisos?

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresidente primer

Gràcies, diputada. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Josep Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, senyora diputada, després del que ha passat aquestes últimes vint-i-quatre hores en matèria ferroviària, jo, honestament, pensava que vostè s'hi referiria. És el que correspondria fer a una diputada que pensa que la prioritat són els ciutadans de Catalunya; no pensa que la prioritat sigui, simplement, agafar el Govern de Catalunya i utilitzar-lo, diguem-ne, com a espàrring, com ha pretès, amb un to molt amable, en aquesta interpellació.

És sorprenent que, després que ahir, durant cent cinquanta minuts, 250 persones quedessin penjades, literalment, en un tren a les terres de l'Ebre, vostè no hi faci cap mena de comentari. És simplement inaudít (*aplaudiments*) –inaudit– que, avui, que hi ha hagut un altre incident, hi ha hagut un incident a l'R1, hi ha hagut un incident entre Pineda i Arenys de Mar..., perquè hi ha hagut un problema de manteniment de la infraestructura, concretament, de la catenària. Estem parlant de tres hores, també, d'una línia tallada, amb un transvasament d'usuaris amb autobús que vostè s'hi referiria d'alguna manera. El que..., avui, aquest mateix dematí, a l'R15, la que va cap a Riba-roja d'Ebre, doncs, avui també s'ha anul·lat un servei, un Reus cap a Barcelona, i un altre servei ha patit una demora d'una hora.

Pensava que vostè, a l'hora de plantejar, en nom de Ciutadans, aquesta interpellació, evidentment, s'hi referiria. Però és clar que, avui, la seva pretensió, en aquesta interpellació, no és defensar els interessos dels usuaris de Catalunya, sinó, bàsicament, defensar l'Administració General de l'Estat, encara que l'Administració General de l'Estat hagi fet un exercici de deixadesa manifesta sobre un servei que és fonamental, que és bàsic en aquest país.

I, a partir d'aquí, ha interpellat, i ho ha fet, lògicament, i a mi m'honora que m'hagi interpellat en aquest sentit, amb relació al que fa la Generalitat de Catalunya. I ha posat tot un seguit d'elements i de xifres sobre la taula, i d'arguments que se sustenten relativament poc. Ha dit un primer argument de: «Mentre la comunitat autònoma de Madrid és capaç de fer molt metro, d'inaugurar-lo, de posar-lo en servei, la Generalitat de Catalunya, no.» Però s'ha deixat una dada que és fonamental, que és que el metro de Madrid que connecta amb l'aeroport de Barajas, bàsicament, es finança, es paga amb fons europeus, qüestió que li va ser vedada en el seu moment a la Generalitat de Catalunya per fer la línia 9 del metro, perquè la línia 9 del metro l'hem haguda d'assumir íntegrament nosaltres, íntegrament els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país, perquè no vam rebre cap mena de capacitat financera, d'ajut, ni per part de l'Administració General de l'Estat ni per part de la Unió Europea; de la Unió Europa, entre d'altres coses, perquè l'Estat espanyol, a diferència del que va passar a Madrid, s'hi va negar sistemàticament.

Jo em pensava que vostè s'hi referiria, que es referiria que és radicalment injust que en un sistema ferroviari, en un territori de l'Estat, hi puguí haver uns determinats ajuts, i, en un altre sistema ferroviari, que aquests ajuts no hi siguin.

I, per altra banda, vostè demana què fa la Generalitat de Catalunya. Doncs, prolonga línies de tren. Miri, en el sistema de rodalies i de regionals de l'Estat, a Catalunya, els administrats per Adif –i això és una molt mala notícia, no ens n'alegrem, malauradament–, des de l'any 1977, no s'amplia la xarxa. L'any 77 va ser l'última vegada que es van construir nous quilòmetres de via operada en ample ibèric –deixem el tren d'alta velocitat a banda.

Per tant, podríem dir –ho podríem dir– que el sistema ferroviari català administrat per Adif amb ample ibèric és preconstitucional; l'última vegada que es va fer una inversió important per eixamplar la xarxa va ser justament l'any 77. I què fa la Generalitat de Catalunya, malgrat que té molts pocs recursos? Doncs fa un esforç ingent, i fa un esforç ingent prolongant Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, per exemple, a Terrassa –400 milions d'euros–; o fent cinc noves estacions a Sabadell –400 milions d'euros més–; dues estacions que entraran en funcionament abans de l'11 de setembre, a Sabadell, i tres noves estacions que entraran en funcionament abans de la primavera de l'any que ve.

Aquest és un esforç molt important, mentre l'Estat, mentre Adif no incrementa la xarxa, ni tan sols desdobla la línia de Vic –parèntesi: ignominiós, que, al segle XXI, encara hi hagi una línia, pretesament de rodalies, amb un sol carril, amb una sola via; és,

simplement, ignominiós, és sorprenent. I Ferrocarrils de la Generalitat evidentment que fa aquest esforç.

Vostè parlava de la situació de Terrassa; és veritat. A Terrassa, des que han entrat en servei aquestes noves estacions, s'ha captat un 46 per cent més d'usuaris. Però sap quin és el problema de Terrassa? És que hi ha hagut un transvasament de vuitanta mil usuaris que utilitzaven rodalies a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, perquè amb rodalies no podien garantir la fiabilitat ni la puntualitat, ni la qualitat del servei, mentre que, amb Ferrocarrils de la Generalitat, ho garantien tot: fiabilitat, puntualitat, qualitat del servei.

Aquesta és una mala notícia pel conseller de Territori d'aquest país, perquè jo sóc el responsable dels trens de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i sóc el titular dels serveis, i el nostre departament és el titular dels serveis, també, que operen a l'entorn del sistema de rodalies. El problema és que no tenim ni control dels trens, ni control de les vies, i, per això, no en podem garantir la qualitat en els termes que l'hauríem de garantir. Aquest és el problema, perquè hi ha hagut aquest transvasament.

Aquesta és la dificultat. I, davant d'això, nosaltres ampliem la capacitat de Ferrocarrils de la Generalitat. I ja li anuncio que estem tramitant la compra de catorze trens nous, justament, per poder proveir aquest servei amb el màxim nivell de garanties. Això és el que fa Ferrocarrils de la Generalitat; com incrementa la capacitat, en aquests moments, amb moltes dificultats financeres i sense pressupostos, perquè aquest Parlament va decidir que no aprovava els pressupostos, ampliant la capacitat de l'estació de Provença, per exemple; això és el que està fent Ferrocarrils de la Generalitat.

I, entre d'altres coses, garantint que la puntualitat se situï en el 99 per cent. És a dir, tots aquests elements, aquests judicis de valors que fa vostè són vaporosos, si em permet. Però hi ha unes dades que són incontrovertibles: 99 per cent de puntualitat, Ferrocarrils de la Generalitat; 84 per cent de puntualitat, rodalies; 49 per cent de puntualitat, regionals. I això és el que hem de ser capaços de canviar i hem de ser capaços de revertir. I, per tant, ens estem movent en aquests termes.

Diu: «És que han fet poca cosa.» En aquesta legislatura hem vist com inauguràvem vint quilòmetres de via de tren automàtic. A la història d'Europa mai –mai– no s'havien posat de cop en servei vint quilòmetres de via de conducció automàtica. I diu: «Vostès no fan absolutament res, mirin Madrid.» És que no ens hi volem assemblejar, a Madrid, volem prendre les nostres pròpies decisions.

I darrera qüestió que ens plantejava; ens deia: «I vostès van per la via del contenciós administratiu.» Clar que hi anirem, per la via del contenciós administratiu, i sap què? No ho fem sols, sinó que ho fem amb el món municipal de Catalunya. I ahir vam signar un manifest, conjuntament, la Generalitat de Catalunya, la Federació de Municipis de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i l'Associació Catalana de Municipis. I el missatge era molt simple: «Prou», diem «prou». Ho hem mirat de totes les maneres possibles: hem volgut negociar amb l'Estat, hem pactat plans d'inversió que, sistemàticament, s'han incomplert. I aquí és on m'agradaria poder escoltar el Grup Parlamentari de Ciutadans.

És a dir, li dono unes dades que són evidents, objectives. Primer compromís: 4.000 milions d'inversió, període 2008-2015, execució: 10 per cent. Segon compromís: prioritzarem aquelles actuacions que permetin que el sistema ferroviari de Catalunya sigui viable, 306 milions d'euros. En aquests moments, i el període d'execució s'acaba el desembre de l'any 2016, en servei només hi ha el 4 per cent de tot allò que es van comprometre a invertir. Sap què ens pensàvem? I hem descobert, cada dia, això de..., el món Adif és apassionant, com si diguéssim, perquè al principi ens pensàvem: «S'incomplixen els compromisos a què s'arriba, simplement perquè no es pressuposten».

Però hem descobert una altra cosa, que és que allò que es pressuposta no es compleix. L'any passat, l'any 2015, de cada cent euros que Adif havia d'invertir a Catalunya, només en va executar vint-i-sis. He sentit, per remota casualitat, la portaveu de Ciutadans, en aquest tema, fent-hi alguna referència? Simplement, no. Nosaltres, com a Govern, donarem totes les explicacions, però el que tindria sentit, el que tindria lògica és que..., davant dels problemes concrets dels ciutadans d'aquest país i davant d'escenes impròpies del segle XXI, el que seria adequat seria que aquest Parlament, com un sol home i com una sola dona, no anés a defensar una administració, sinó que anés a defen-

sar la gent concreta d'aquest país. Aquest és el compromís del Govern de Catalunya, del Govern de Junts pel Sí.

Moltes gràcies, senyora diputada.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, té la paraula la senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Bueno, pensaba, usted, que debería haberme referido a las incidencias de la infraestructura que son competencias del Ministerio de Fomento para hacer esta interpelación. Vaya, y yo pensaba que cuando he empezado la interpelación diciéndole que vamos a centrarnos en aquello que gestiona este Gobierno, no hacía falta hablar más de las infraestructuras que gestiona Adif.

Me dice que he venido aquí a defender al Ministerio de Fomento. ¿Me ha oído decir una sola palabra buena respecto al Ministerio de Fomento? Lo dice solo porque no he hablado de esas incidencias en las infraestructuras, pero, vaya, que me diga usted que vengo aquí a defender al Ministerio de Fomento, el primer día, vale, pero ahora ya nos conocemos un poco. Yo creo que usted sabe perfectamente la opinión que yo tengo sobre cómo se ha llevado a cabo la gestión de la infraestructura ferroviaria en esta última legislatura y en alguna anterior. La ministra de Fomento puede parecerme muy bien para presidir una mesa, pero, desde luego, la gestión de las infraestructuras ferroviarias la ha hecho fatal, se las ha cargado.

La red convencional, de la red convencional estamos hablando, que es de lo que hablábamos ahora. Nos está comparando..., claro, es que, al final, no ha respondido a ni una sola de las preguntas que le hacía, no ha respondido a nada, a ni uno solo de los temas que eran de su competencia. Treinta segunditos ha hablado para decir que va a poner unos trenes nuevos, y yo le había preguntado ya, precisamente, qué iba a hacer para aumentar significativamente la capacidad de Ferrocarrils de la Generalitat, no solo un poquito, lo había dicho ya así porque ya esperaba esta respuesta, o algún pequeño cambio en la señalización, pero ha dedicado un minutito para hablar de las cosas que son de su competencia.

Está comparando lo que invierte el Estado en cercanías y lo que invierte la Generalitat en movilidad regional. La movilidad regional es competencia, fundamentalmente, de las comunidades autónomas. Compárese con otras comunidades autónomas, porque, ¿cuánto invierte la Generalitat en alta velocidad? La alta velocidad es competencia del Gobierno del Estado; no podemos comparar una cosa con la otra, son dos cosas diferentes.

Desde luego, me ha dejado con poco que decir. Como no me ha respondido tampoco a las preguntas anteriores, aprovecho para hacerle un par de preguntas más, que, sobre esto, no ha hablado: ¿Consideran la normativa de seguridad ferroviaria como algo caprichoso o simple burocracia de la que se puede prescindir? ¿Consideran que intereses políticos tan trascendentales como una inauguración deberían ser suficientes para saltárselas? Y, en ese caso, ¿asumiría usted la responsabilidad en caso de fallo? Estamos hablando, desde luego, de la homologación de los trenes de la línea de La Poblea.

Poco más que decir, porque lo único que ha hablado es..., como siempre, a quejarse de que toda la culpa es de Madrid, y, desde luego, tienen mucha culpa en los problemas que tiene la infraestructura ferroviaria. Nosotros también queremos resolverlos, vamos a hacer todo lo que podamos en el Congreso. Y, ya se lo dije el primer día, hay dos cosas que hay que hacer: una, encargarse de lo que nosotros gestionamos, que es de lo que estábamos hablando hoy, y, otra, negociar con lealtad, en el Gobierno de España, las mejoras para la red de cercanías. Hace falta un cambio profundo allí, y, en Cataluña, hay que salir de una forma u otra de este callejón sin salida, pero le aseguro que cuando eso llegue será mucho más fácil volver a conseguir que los trenes de cercanías vayan bien que borrar las marcas que está dejando en esta sociedad, que cada vez la están dividiendo más.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, senyora Bravo, si és que li ho he explicat, li he dit quins són els esforços que està fent la Generalitat de Catalunya. Li estem dient que estem incrementant la nostra xarxa, que estem millorant amb els sistemes de senyalització de Ferrocarrils de la Generalitat en les dues línies, la línia del Vallès i la línia Llobregat-Anoia, justament, per incrementar la capacitat –li ho estem dient.

I li estem dient que comprarem nous trens, li estem dient que 800 milions d'euros d'inversió; això és el que estem posant sobre la taula, 800 milions d'euros. I ho comparàvem –sí que tenim dret a comparar-ho– amb allò que fa o no fa l'Administració General de l'Estat. I vostè, evidentment, ens ha interpellat en relació amb aquesta demanda, amb aquest recurs que presentarem a l'Administració de l'Estat.

Miri, avui mateix, jo he enviat una carta al ministre en funcions de Foment; li he enviat una carta al senyor Rafael Catalá dient dues coses: que actuï sobre Adif, és a dir, el que no pot ser és que el ministeri simplement es faci l'orni –que actuï sobre Adif–, i li trasllado el sentiment d'indignació de la Generalitat de Catalunya, que em sembla que és el sentiment d'indignació de molt bona part de la societat catalana. Això s'ha d'acabar. I, per tant, que insti de manera immediata Adif a complir els compromisos que ha de complir.

I, també, l'Agència de Seguretat Ferroviària, aquesta agència que ha impedit que el tren de Lleida a la Pobla pogués entrar en servei ara fa dos mesos i mig; millorant la velocitat comercial, millorant les freqüències. En lloc –i em permet dir-ho en aquests termes– de perdre el temps en qüestions burocràtiques a Lleida, que l'Agència de Seguretat Ferroviària faci una auditoria de tota la xarxa ferroviària de titularitat d'Adif, perquè els trens, on queden encallats amb 250 persones més de cent cinquanta minuts no és a Lleida, no és a la Pobla, és a les Terres de l'Ebre, o és, aquest dematí, en el Maresme; aquest és el problema de fons.

I li ho dic en aquests termes. Expliquem què ha passat amb el tren de la Pobla. Els estem parlant d'una línia de vuitanta-nou quilòmetres. D'aquests vuitanta-nou quilòmetres n'hi ha 1,9 que són de titularitat de l'Estat, que són els darrers, que són els que connecten justament amb l'estació d'Adif de Lleida –1,9 quilòmetres–, i, aquí, hem hagut de passar un periple de dos mesos i mig amb una auditoria, pretesament, per garantir la seguretat.

Què ens demanàvem per garantir la seguretat? El far frontal d'aquests nous trens suïssos que ha comprat Ferrocarrils de la Generalitat és de doble filament, independent, mentre que la normativa espanyola demanava doble far –per 1,9 quilòmetres, dos mesos i mig de retard. El xiulet del tren de Ferrocarrils de la Generalitat, aquest que hem comprat a Suïssa, és de doble to i accionament simultani; la norma espanyola demana accionament independent –dos mesos i mig tenint aquests serveis aturats. La senyalització per a persones amb mobilitat reduïda, en particular, l'accés als lavabos, utilitza els codis de color diferents als de la norma espanyola.

Això és el que ens demanaven, aquesta és la burocràcia paralitzadora. L'Agència de Seguretat Ferroviària, en lloc d'entrar a 1,9 quilòmetres, impeding que els ciutadans del Segrià, de la Noguera, del Pallars poguessin gaudir d'un servei objectivament millor –millor–, el que hauria de fer aquesta agència és allò que li demanem al ministre de Foment en funcions, que és treballar allà on hi ha el problema, que és posar-se davant del sistema que gestiona Adif i dir «prou», i exigir que hi hagi les inversions que hi ha d'haver.

Això és el que jo denunciava l'altre dia, i ho tornaria a fer amb tota rotunditat, a la Pobla. És inaudit, és una autèntica vergonya. Allà on hi ha institucions que intenten posar solucions allà on hi ha problemes, objectivament hi ha institucions que el que fan és crear simplement els problemes, i acreditar que n'hi ha uns que prenen unes decisions i que s'imposen des d'un punt de vista de poder polític.

Aquest és el problema de fons i aquesta és la situació que hem de ser capaços de revertir. Nosaltres, com a Generalitat de Catalunya, i vostè se n'hauria de sentir molt orgullosa com a membre d'aquest Parlament, hem acreditat, per al bé dels ciutadans, que sabem gestionar raonablement bé els trens. Demanem una cosa tan audaç, senyora Bravo, tant com que ens deixin prendre les nostres pròpies decisions, que, en aquest cas,

d'una manera molt clara, molt diàfana, segur que beneficien els ciutadans de Catalunya, perquè els proveïm d'un millor servei, d'un servei digne per al segle XXI.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les comunitats catalanes a l'exterior

300-00082/11

A continuació: interpellació al Govern sobre les comunitats catalanes a l'exterior, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Molt bona tarda a tothom, també a les persones que ens estan seguint pel Canal Parlament, especialment a aquelles catalanes residents a l'exterior. Les dades de primer de gener del 2016 de l'Institut Nacional de Estadística registren un total de 414.000 persones d'arreu dels Països Catalans inscrites als consolats espanyols d'arreu del món, i que, per tant, són persones que viuen fora de l'Estat espanyol. D'aquestes, 264.034 són catalanes del Principat, i això representa un augment de 120.000 persones residents a l'exterior des del 2008 i fins al 2015, que és des del moment que tenim dades. Un augment, per tant, del 9,1 per cent de persones que han marxat, només en el 2015, situant-nos en el percentatge més alt de la història migratòria recent. Si parlem, a més a més, de les persones nascudes a Catalunya i residents fora dels Països Catalans, i segons el Padrón Continuo, també, de l'Institut Nacional de Estadística, serien gairebé 315.600 persones més que afegiríem a aquestes dades, de persones que resideixen fora del lloc on han nascut.

Aquestes xifres no inclourien les persones que han adoptat la nacionalitat del país d'acollida –són, a més a més, dades oficials que no acostumen a difondre's–, ni tampoc les segones o terceres generacions de catalanes que han adoptat, també, la nacionalitat del país d'acollida, i tampoc parlem d'aquelles persones que han optat per no donar-se d'alta en el consolat pertinent del país on resideixin. I, per tant, doncs, suposem que la xifra real de catalanes residents a l'estranger seria encara més elevada que la que acabem de detallar.

Les raons per marxar d'un país, ho sabem, doncs, són múltiples; hi poden haver raons familiars, hi poden haver raons acadèmiques, raons laborals, raons polítiques. De fet, nosaltres vivim en un país d'on han hagut de marxar moltes persones; nosaltres vivim en un país que ha expulsat molta gent arran de les guerres; tenim moltes persones que han hagut de travessar els Pirineus a peu, no fa massa, moltes de les quals no van tornar mai. I tenim, també, moltes persones que es van haver d'exiliar per motius polítics, perquè aquest ha estat un país, ha estat un estat de dictadures militars i de penes de mort. I no vull deixar de saludar, i aprofitant que el tenim entre nosaltres, el senyor Diego Paredes, germà de Txiqui, un dels darrers afusellats del franquisme. *(Aplaudiments.)*

Aquesta gent, exemple de dignitat i de resistència, segurament no és exactament el mateix perfil de persones que ara estan marxant; segurament, la majoria de persones que ara trien marxar del seu país ho fan, bàsicament, per motius laborals. I és que alguna cosa ha passat, segurament, en aquests darrers anys, que expliqui aquest augment exponencial de persones que marxen, i aquest canvi de paradigma en la demografia migratòria. Hem passat de ser un país sobretot d'acollida de persones que venien a viure i a treballar, a ser un país que seguim acollint persones que vénen, però som un país, ara ja, que, sobretot, emet persones a fora.

Nosaltres, que fem una lectura en base, doncs, a aquests moviments migratoris, que parteix, lògicament, d'una lectura econòmica, sabem que una de les característiques estructurals del sistema capitalista és aquesta: dotar aquesta mobilitat de recursos humans de la manera més beneficiosa en cada moment, en funció dels seus interessos i de les seves prioritats econòmiques i geogràfiques. Això ja ho deia Marx quan definia, en el seu origen, les migracions, com «l'alliberament de la mà d'obra de l'antic règim»; persones

que emigraven perquè eren expulsades de les societats tradicionals, un cop instaurat el capitalisme.

En aquest sentit, nosaltres som conscients que les raons profundes, les causes profundes i les mesures estructurals que s'han de prendre per evitar que la gent marxi de forma forçosa –res a dir de les persones que triïn marxar de forma voluntària–, aquestes mesures que hem d'adoptar, lògicament, les hem d'adoptar en base a un altre model econòmic i productiu. I, per tant, nosaltres, que fem una lectura feminista de la sortida del capitalisme, som conscients que fins que no canviem de model econòmic i productiu seguirem tenint la classe treballadora a mercè d'aquests moviments migratoris que ens reserva el capital.

El que passa, que la interpellació d'avui no l'enfoquem tant per apostar per un altre model econòmic i productiu, que ja ens interessaria prou, sinó que ens limitem a intentar fer apel·lacions amb relació al «mentrestant», en el dia a dia d'aquestes persones, la quotidianitat d'aquesta gent que viu a l'estranger, i que, entenem, doncs, que tenen unes característiques, unes situacions molt concretes, que és el que, de forma sintètica, doncs, avui instem que el Govern de la Generalitat en prengui nota i a qui demanem quin és el seu plantejament amb relació a aquestes demandes; demandes que van ser formulades, com el senyor conseller probablement deu saber, en una compareixença que hi va haver a la Comissió d'Afers Exteriors del passat 28 d'abril, on la Federació Internacional d'Entitats Catalanes va fer una exposició i va detallar quines eren les seves principals inquietuds. Sabem que van plantejar, van posar sobre la taula que han estat assumint un paper no volgut; en tot cas, doncs, que l'han assumit de forma voluntària, espontània i molt sovint en solitari, en l'acollida de moltes persones, doncs, que han anat a viure als països on ells també van emigrar un dia, i s'han convertit en assessors, en acollidors i en acompanyadors d'aquestes persones que arribaven a viure en aquests països.

També ens van plantejar que el 21 per cent de les persones residents a l'exterior –i, per tant, unes 120.000 persones– són menors de setze anys, i que això planteja també unes necessitats molt concretes en matèria d'ensenyament i transmissió de la llengua catalana. I són, també, aquestes entitats que estan posant els seus recursos i el seu temps per fer possible que pervisqui l'ensenyament de la llengua catalana per a aquests nois i noies, per a aquests infants a l'exterior.

També van plantejar tot el capítol relatiu als drets de participació política. Són persones que, per més que hagin marxat, tenen dret a vot, i, com sabeu, i arran d'una reforma de la LOREG del 2010, que instaura el lamentable article 75 del *voto rogado*, això ha dificultat moltíssim la participació política de la gent que viu fora del seu país. Recordem que aquest article 75 i la reforma de la llei van tenir el suport del Partit Popular, del PSOE, del Partit Socialista, també de Convergència i Unió d'aquell moment, del BNG i del PNV, tot i que bona part d'aquests partits polítics han reconegut que allò va ser un error lamentable, perquè les dades són molt evidents: hem passat d'índexs de participació en els comicis electorals de les persones residents a fora que oscil·laven entre el 28 i el 34 per cent, i les darreres xifres ens posen sobre la taula participacions que van del 3 al 7 per cent en l'actualitat. Per tant, és evident que aquesta reforma de la llei ha suposat un escull en la participació política d'aquestes persones.

Aquestes són, hi insisteixo, de forma sintètica i resumida, algunes de les demandes que van posar la gent de les comunitats catalanes a l'exterior a sobre de la taula, i es va plantejar la idoneïtat de treballar, doncs, totes aquestes mesures en el context de l'aprovació d'una llei.

En tot cas, nosaltres la interpellació la plantejem avui, a les portes de l'estiu, i, segurament, quan moltes d'aquestes persones, les que puguin, voldran aprofitar per venir a visitar els seus aquí, i, també, doncs, sabent que el mes de setembre tindrem l'oportunitat de ser presents a l'assemblea anual d'aquesta federació internacional. I, per tant, creiem que és un bon moment perquè el Govern ens pugui exposar quina és la resposta que està treballant tenir amb relació a totes aquestes peticions.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon el conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, senyor Raül Romeva.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència
(Raül Romeva i Rueda)

Gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyora diputada, perquè, efectivament, tal com vostè diu, aquest és un tema que preocupa milers de persones. I, per tant, des d'aquest punt de vista, mereix no només l'atenció del Govern i del Parlament, sinó, jo diria, del conjunt del país. I, per tant, des d'aquest punt de vista, ho repeteixo, és absolutament pertinent.

L'anàlisi, la diagnosi que vostè fa la comparteixo personalment i la comparteix el Govern. És evident que, quan nosaltres parlem i pensem de la comunitat catalana a l'exterior, pensem en una comunitat molt diversa, una comunitat absolutament transgeneracional. Estem parlant de cent quaranta comunitats, en aquests moments, organitzades; després n'hi ha d'altres, o d'altres persones, que no formen part d'aquest entorn organitzat; però, només organitzades, parlem de cent quaranta comunitats de catalans i catalanes avui arreu del món, de les quals, moltes estan, moltes d'elles, en un mateix país; és a dir, que un mateix país té diverses comunitats.

I, per tant, des d'aquest punt de vista també és molt important entendre que les necessitats són molt diferents, o bé pel perfil d'aquestes comunitats o bé pel país on es troben.

És absolutament cert, i també comparteixo el fet que quan nosaltres pensem en quins són els serveis que s'han de proporcionar a aquestes comunitats, ho hem de fer de manera molt selectiva, de manera molt conscient del moment que vivim, però, també, molt responsable amb els anys, i diria, fins i tot, dècades precedents. Vostè ho ha apuntat, i és absolutament pertinent recordar-ho: la presència a l'exterior de la comunitat catalana moltes vegades ha estat fruit de la guerra, o de les guerres; ha estat fruit dels períodes de dictadura, i, per tant, de la persecució política que les ha caracteritzat, i està sent fruit, en aquests moments, també d'una manera especialment dramàtica sobre la gent més jove..., per una sèrie de causes de caràcter estructural, de caràcter econòmic, de caràcter de model; allò que vostè plantejava, el model que en aquests moments fa que molta gent, a vegades, davant de la imatge de la voluntat, en realitat, el que és és una necessitat, perquè no hi ha alternatives aquí, i acaben marxant.

Per tant, tenim una realitat molt diversa que també ha canviat molt el perfil, també des del punt de vista de l'edat, d'aquesta comunitat a l'exterior. De fet, i això és una de les coses que he anat, també, aprenent en aquests últims anys, o hem anat coneixent en aquests últims anys, el que ens trobem és que aquesta..., la crisi econòmica, en realitat, el marc de la crisi econòmica en el qual, en aquests últims anys, hem estat, per dir-ho així, empresonats, ha provocat un augment enorme de gent jove, fins al punt que, en aquests moments, el 20 per cent –el 20 per cent– de la població catalana a l'exterior és menor de setze anys, i, això, des del punt de vista de les necessitats que aquesta comunitat té, és evident que marca molt, també, les coses que cal destinar-hi. Les xifres que vostè plantejava, 264.000 persones només l'any 2016, a mi em sembla que són motiu de reflexió.

I aquesta nova realitat és, precisament, la que, ara fa un any, va motivar, va inspirar aquell pla de mobilitat que es va adoptar, que el Govern va adoptar, i que, en aquests moments, marca les línies d'un marc estratègic interdepartamental –després m'hi referiré d'alguna manera específica–, però que, a grans trets, és un pla que el que fa és posar sobre la taula aquelles qüestions, des del punt de vista pràctic, més necessàries.

És, potser, destacable, o el més destacable d'aquesta iniciativa, allò que anomenem la «lleï» o la «reforma de la lleï» o el «projecte de lleï» de la comunitat catalana a l'exterior, que va començar a caminar, que va quedar estroncat –per dir-ho així– per les circumstàncies electorals dels últims mesos, però que, en tot cas, és la nostra voluntat, és la nostra intenció tornar a posar una altra vegada sobre la taula. I que, de fet, en aquest procés d'elaboració d'aquesta lleï, d'aquest projecte de lleï de la comunitat catalana a l'exterior, el que pretenem és recollir moltes de les reflexions que vostè ha fet i que, de fet, des de la mateixa comunitat a l'exterior, quan es van plantejar aquí al Parlament, ja es van fer.

Per tant, la nostra, ho repeteixo, intenció, en tant que Govern, és que puguem començar a parlar ja de les comunitats catalanes a l'exterior, en tant que subjectes de dret. Aquest és un aspecte que no és menor, sobretot pel que fa a qüestions de caràcter con-

cret. Més enllà de l'àmbit de la llei –que, ho repeteixo, ens hi podem estendre després una mica més–, sí que m'agradaria posar de manifest alguns instruments concrets. Vostè parlava del «mentrestant» i crec que és important posar èmfasi en algunes eines que, en aquests moments, estan en marxa o que s'estan millorant per posar en valor aquesta feina.

En primer lloc: el registre; el registre de catalans a l'exterior que es va crear l'any 2014 i que, en realitat, té un objectiu, té la funció bàsica de poder conèixer, de primera mà i de manera més immediata, quines són les necessitats, les veritables necessitats de la comunitat a l'exterior, i..., per tal de, a partir d'aquí, establir el que han de ser les línies d'actuació del Govern a nivell de diferents departaments.

En aquests moments, el que sí que s'ha fet –i, de fet, vinculat amb el registre com a eina de tramitació– és treballar en un espai interdepartamental, i això afecta alguns dels aspectes que vostè ha esmentat: ensenyament, educació, però també salut i governació i altres aspectes relacionats, per poder garantir que les necessitats bàsiques d'aquestes comunitats estan cobertes.

I, de fet, en aquest sentit, ja li ho anuncio, en fi, no és que fos cap secret, però, en tot cas, ja que estem parlant d'això és oportú dir que, precisament, una de les queixes que s'han fet és la manca d'informació, i estem preparant, precisament, una campanya informativa en aquest sentit. No per explicar res que segurament molta gent ja sàpiga, però sí, potser, no prou gent ho sap, i la gent que, a més a més, més interès té a saber-ho, potser no sempre té tota la informació a l'abast com caldria. I, per tant, en aquest sentit, sent conscients d'aquesta dimensió, hem estat treballant i estem treballant en una campanya que molt, molt ràpidament i d'aquí molt poc temps, podem fer pública.

La segona línia que vostè ha esmentat i que em sembla especialment significativa i que, a més a més, és, si m'ho permet, fins i tot, gravíssima, que és el tema del dret..., a un dret fonamental, que és el dret a vot, el dret de poder votar, el dret a poder participar en tota sèrie de comicis, tota mena de comicis, i, per tant, la demanda llargament feta per part d'aquestes comunitats que, en fi, no siguin presoneres, com han estat els últims esdeveniments electorals, d'aquesta presó que significa..., per part –si m'ho permet, i amb tota franquesa– de la incompetència de l'Estat espanyol a l'hora de permetre aquest vot exterior.

No ha sigut casual, diguem-ho clar, no ha sigut una incompetència casual, ha estat absolutament premeditada i això crec que també ens ho hem de dir amb totes les lletres. Però, malgrat això, el Govern de Catalunya pot fer algunes coses. Què està fent? De fet, aquesta setmana mateix ha estat presentat per part de la consellera de Governació, la senyora Borràs, una iniciativa que, en tant que Govern, hem dut a terme, precisament, per solucionar aquesta qüestió del vot electrònic, que té a veure, òbviament, amb un procés legislatiu que s'iniciarà, però, també, al mateix temps, amb la dotació d'una capacitat tècnica, que la necessitem per poder dur a terme aquesta pràctica.

És una prioritat, en som molt conscients, i, precisament per això, la vocació d'aquest Govern és, en el termini de temps que en aquests moments ens hem marcat –que, com vostè sap, acaba d'aquí un any–, poder-ho fer. És factible, és perfectament factible. I, per tant, des del punt de vista de la voluntat d'aquest Govern, si aconseguim acabar amb la nostra responsabilitat, aquesta qüestió la tindrem resolta.

I la tercera qüestió que a mi em sembla, també, important posar de manifest: una de les demandes llargament fetes per part de la comunitat a l'exterior és, òbviament, la manca de suport també econòmic –també econòmic. Vostè feia esment d'un aspecte que no és menor, que és que moltes vegades han hagut d'assumir el paper de receptors, d'acollidores, de totes aquelles noves emigracions, perquè, òbviament, són la primera connexió que tenen. Quan tu te'n vas a un altre país, òbviament, a qui vas a buscar ajuda o suport o confort és a la gent del teu país, que és, moltes vegades, en aquests moments, l'única de les possibilitats que tenen per manca de presència, també, institucional.

També, en aquest sentit, la nostra voluntat és la de mantenir el suport econòmic que s'ha fet els últims anys, malgrat les situacions que, com vostè sap, no són fàcils, però que entenem que són, en aquests moments, imprescindibles. I, al mateix temps, també, recordar que en les perspectives del pressupost que teníem a punt de discutir, de plan-tejar en aquesta cambra, hi havia una sèrie d'iniciatives, com les pràctiques de joves professionals de comunitats catalanes a l'exterior que, malauradament, en aquest sentit

i amb aquesta especificitat, no es podran afrontar. Caldrà buscar alternatives diferents que ens permetin atacar aquesta qüestió.

I quant a la qüestió, també, lingüística o, fins i tot, cultural. Jo crec que aquest no és un tema menor, és un tema molt important i sobretot quan un està vivint en un altre país. Aquí hi ha una política activa a través del Departament d'Ensenyament, però també a través del Departament de Cultura, de fomentar tota mena d'activitats, sobretot des del punt de vista de la protecció i de l'acompanyament de la llengua, que ens han de permetre garantir que aquestes persones que estan a l'exterior tenen totes les possibilitats, com si, precisament, estiguessin vivint també aquí.

Aquests són només alguns exemples. N'hi han molts més. I, en tot cas, després, en la rèplica, si algun d'aquests no ha quedat prou detallat, serà un plaer poder-hi entrar amb més profunditat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí, moltes gràcies. En primer lloc, coincidim plenament amb la necessitat de fer una campanya de difusió amb relació al registre de catalans i catalanes residents a l'exterior, ens sembla molt significatiu. Des que es va posar en marxa l'any 2014 només hi tenim 4.500 persones inscrites.

És obvi que, amb les xifres que hem donat, i aquest nivell d'inscripcions, més enllà de la manca de voluntat que poden tenir algunes persones de no ser inscrites..., és que, segurament, falta, doncs, una campanya institucional de difusió a aquest nivell. I nosaltres..., que creiem que hem de començar a impulsar iniciatives que ens facin sortir del marc autonòmic, aquesta en seria una de molt oportuna. Perquè nosaltres estem, vostè ho deia, davant d'una crisi econòmica. Sap que nosaltres no som partidaris d'anomenar-ne «crisi»; considerem que, més aviat, tot plegat és una autèntica estafa. En el marc d'aquesta estafa, doncs, econòmica, però en el marc d'aquesta crisi democràtica que vivim i que algunes tenim ganes de superar, justament, permetent que la gent s'expressi democràticament, que és com entenem, algunes, la política, vivim un moment excepcional.

I, per tant, aquest moment excepcional, que nosaltres volem contribuir a fer-lo excepcional, requereix que totes les persones que ho desitgin hi puguin participar; participar en el que entenem que haurà de ser l'exercici de democràcia sublim que podem realitzar en aquest país, que és un referèndum en què la gent es pugui expressar i en què totes aquestes persones han de tenir els instruments per poder fer-ho. I nosaltres també entenem que tenim un repte que va més enllà de l'expressió democràtica i que persegueix, justament, redefinir i radicalitzar la democràcia i que millorem tots aquells aspectes que és oportú que millorem en el context de la creació d'un nou país, que és un procés constituent, en què també hem de pensar quines vies de participació obrim respecte a totes les persones que viuen a l'exterior.

Per tant, una campanya institucional de difusió del registre ens sembla que és essencial. Entenem que aquesta llei de la comunitat catalana a l'exterior, que pot contenir, doncs, tot aquest ventall de drets lingüístics, drets culturals, drets de participació, drets socials, drets sanitaris, és absolutament imprescindible, i, el que també entenem que és imprescindible és que, en la mateixa elaboració d'aquest projecte legislatiu, hi participin les comunitats catalanes a l'exterior. Les organitzades, en primer terme; però que pensem, també, de quina manera hi poden participar les persones que encara no estan constituïdes com a tals a l'exterior, però que tenen el dret a dir-hi la seva.

Insistim que nosaltres creiem que hem de començar a fer coses diferents per anunciar que estem en un moment polític sense precedents en aquest país. I el que no pot passar és que, a les portes del tan desitjat referèndum per algunes, només tinguem un cens d'inscrits que acompanya un percentatge tan petit de persones.

Per tant, el repte hauria estat el mateix fa uns anys respecte a les persones que viuen a l'estranger i que necessiten poder garantir l'aprenentatge de la llengua o l'accés a la sanitat sense dificultats, però, en aquest moment, el repte és majúscul i necessitem que totes les persones residents a l'estranger, independentment de quina sigui la seva opció

política, la seva ideologia o el seu posicionament davant d'un referèndum o d'un procés constituent, tinguin garantides les seves vies de participació.

Per tant, sí que és veritat que és un repte de país, però, sobretot, el Govern té un repte majúscul fent possible la democràcia també per a aquelles persones que no viuen a casa nostra.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el conseller.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Moltes gràcies. Efectivament, i, de fet, per posar èmfasi en aquesta qüestió; miri, només com a dada informativa, en totes les visites que fem a l'exterior, hi ha una agenda que és obligada –ho dic perquè hi ha molta gent que està molt preocupada per què fem fora. Una de les coses que fem sempre, indefectiblement, quan sortim, és trobar-nos amb les comunitats, en plural, perquè, òbviament, com vostè assenyala, n'hi ha algunes que estan organitzades, d'altres que ho estan menys, i, fins i tot, dins de les organitzades, hi ha de tot. És a dir, hi ha gent que ideològicament combrega més amb unes tesis i altres, amb altres.

I no sempre, òbviament, quan parlem, parlem amb gent que comparteix o bé el nostre full de ruta, o bé el nostre ideari ideològic o polític, però que, en canvi, forma part d'això que anomenem la «comunitat catalana a l'exterior», i que té els mateixos drets i ha de tenir els mateixos drets. I, en tant que Govern, estem obligats a oferir les mateixes garanties que podran fer tot allò que, com a ciutadans, ho repeteixo, de ple dret, tenen. Una d'elles és aquest dret a participar democràticament –ho repeteixo, i com vostè molt bé apuntava–, indiferentment de les opcions ideològiques, en tots els debats i en totes les votacions i en totes les participacions de, per dir-ho així, representació pública, que, en aquests moments, les tenim i les tindrem en el futur, perquè moltes d'elles estan en marxa.

Per tant, la possibilitat de poder dotar-nos d'aquest canal és peremptòria, és urgent. Per això, és tan important aquesta eina que estem posant en marxa, que és el vot electrònic, que, com vostè també sap, i, vaja, em consta que ho compartim, té una solució radical, que és, òbviament, dotar-nos de la nostra pròpia llei electoral i de les nostres pròpies eines i no haver de dependre de la llei de l'Estat. Com que això, en aquests moments, és el que estem fent, però, mentrestant, cal també donar garanties que tota aquesta gent pugui participar, en aquest mentrestant, que és absolutament determinant, nosaltres volem posar en pràctica aquest instrument, que, també, em permeto dir, no és immediat, és a dir, necessita dues coses que són necessàries. Una, una modificació de caràcter legislatiu, i, això, té un període de temps; l'altra, per dir-ho així, dotar-nos d'una estructura de caràcter tècnic, que això ho ha explicat perfectament aquests dies la consellera Borràs, i que també necessita un petit temps. Són dues tramitacions que s'han de fer, precisament, per garantir que en els propers mesos puguem tenir aquesta eina activada.

Des del punt de vista de la participació, també posar en valor no només el que vostè esmentava, sinó, també, el fet que, en aquests propers mesos, de fet, concretament, el mes de setembre, hi han diverses trobades que són clau.

A Amèrica, per exemple, on es trobaran les diferents comunitats que estan en aquell continent, però també a Europa està prevista una trobada significativa d'aquestes comunitats, com es fa regularment, i també a Catalunya, com es fa, també, periòdicament. En tots aquests moments, en tant que departament i en tant que conseller, jo tinc tota la vocació i la voluntat de poder-hi participar, però no només a nivell personal, sinó també com a departament. Perquè no es tracta de fer-hi acte de presència, sinó, precisament, també, de posar-nos, com a departament i com a Govern, al servei d'aquestes comunitats.

De fet, el proper 9 de setembre, en concret, és quan tindrà lloc la reunió del Consell de les Comunitats Catalanes a l'Exterior que, com vostès saben, és l'òrgan de consulta i de participació de les comunitats catalanes. I, en aquest sentit, també, òbviament, és un espai millorable, com tots. I, segurament, tots els mecanismes de participació que hi ha hagut fins ara es poden revisar, i, de fet, és la voluntat d'aquest Govern que siguin el més dinàmics i el més participatius possible. De fet, en aquest sentit, és quan nosaltres convidem a tots els actors polítics i institucionals que participin, també, d'aquestes tro-

bades, aquestes reunions, per, precisament, no només poder copsar quines són les necessitats d'aquestes comunitats sinó, sobretot, poder-hi donar resposta.

I és per això que també tenim tots els òrgans que fan política exterior..., des d'algun punt de vista –sigui a nivell empresarial o econòmic, o sigui a nivell turístic, sigui a l'Institut Ramon Llull o sigui a través de les mateixes delegacions que tenim, en aquests moments, repartides arreu– puguin donar tota la garantia possible de resposta a tots aquests moments. Per què? Però és precisament per això que vostè apuntava i que, ho repeteixo, hi coincideixo plenament, perquè estem en una fase de transició, i aquesta fase de transició, que no té res a veure amb la Transició històricament reconeguda, és una fase de transició, és un estat, però és una fase que va d'una situació a l'altra, i en aquesta fase no podem deixar-ne fora ningú. I, en aquest context, estem parlant de milers de persones que, òbviament, físicament estan fora, perquè estan en un altre país, però emocionalment, nacionalment i en termes de drets tenen totes, totes, totes, o han de tenir, si m'ho permet dir així, totes les garanties que formaran part d'aquest procés. Aquesta és la voluntat.

A partir d'aquí, el tema de les eines i de la comunicació és un dels reptes que nosaltres tenim, que entomem, i que, per tant, a través de les demandes, que, també, òbviament, ens han fet arribar per altres vies diferents comunitats de l'exterior, nosaltres assumim com una responsabilitat pròpia.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la segregació educativa

300-00081/11

El tercer punt de l'ordre del dia és interpellació al Govern sobre la segregació educativa, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

(Veus de fons.) No em faci riure. *(L'oradorariu.)* Bé, consellera..., bona tarda a tothom. Ara fa huit anys el Síndic de Greuges presentava a aquest mateix Parlament un informe en què alertava sobre la segregació escolar i destacava la necessitat de corregir-ho. Doncs, bé, huit anys més tard ens trobem que el Síndic de Greuges ha hagut de tornar a fer un nou informe sobre el mateix tema que adverteix que les recomanacions formulades l'any 2008 només s'han complert d'una manera parcial i tímida, i, a més, assegura que la situació no ha millorat, sinó que està estancada.

De fet, les tres conclusions principals que el síndic extrau després d'analitzar la situació és que el Departament d'Ensenyament no desenvolupa polítiques prou intenses i decidides per combatre la segregació escolar des de la gestió del procés d'admissió de l'alumnat; a més, que en el procés d'admissió s'atorga a la llibertat d'elecció de centre una prioritat política que no es dona a la segregació escolar, i, a més, el síndic també recalca que el Departament d'Ensenyament no reconeix plenament el problema de la segregació escolar ni contribueix prou a generar consciència col·lectiva sobre la necessitat de combatre'l i de preservar l'equitat del sistema com a bé comú.

Consellera, segurament vostè ara sortirà i, lluny de fer autocrítica, parlarà de totes les mesures que s'han pres, de les bondats del sistema i del fet que cada vegada els resultats acadèmics són més semblants entre les franges altes i les baixes, però la realitat és que si estiguéssim millor el síndic no s'hauria dedicat a fer un informe sobre la segregació escolar, sinó que l'hauria fet d'un altre tema. Clarament, el que s'ha fet fins ara o no està bé o ha estat insuficient; tampoc entrarem a valorar-ho, perquè això no és l'important. L'important és buscar les millors solucions i les millors propostes per millorar la cohesió social dins de l'escola.

Quan parlem de segregació escolar, ens referim a la concentració de la complexitat educativa en determinades escoles. I això el que suposa són unes conseqüències molt clares: es vulneren els principis de no-discriminació, d'igualtat d'oportunitats i de cohesió social, i, a més, els infants d'aquests centres no desenvolupen al màxim el seu

potencial d'aprenentatge. La segregació escolar és especialment negativa per als alumnes amb menys capital cultural i econòmic familiar, amb més dificultats d'escolarització i amb menys oportunitats educatives; és a dir que ens estem carregant l'educació com una eina d'igualtat d'oportunitats per als infants amb més dificultats, siga per la causa que siga.

Com veuen, es tracta d'un tema de país que requereix altura de mires i un pacte social, un pacte social entre tots els agents, perquè les seves principals repercussions les veurem a futur en les properes generacions. I si compartim una visió de l'educació col·laborativa i no competitiva –que jo crec que sí–, no podem excloure una part dels nostres infants de les millors oportunitats i de la millor formació.

Consellera, vostè parla sovint dels recursos que es destinen als centres d'alta complexitat, que tenen unes ràtios menors, de la contractació de nous mestres per a aquestes escoles, i, a més, que els centres educatius han sigut una espècie de bombolla on les conseqüències de la crisi sembla que no han arribat, perquè diu que millorem en equitat. Doncs, sembla que no és ben bé així, i és que alguna de les coses que ens hauríem de plantejar és quant fa que no es revisen els criteris per decidir si un centre és d'alta complexitat o no i què passa amb tots els centres que estan en l'extrem de la campana de Gauss, que n'estan molt a prop però que no arriben a ser centres d'alta complexitat i també viuen situacions molt complicades.

I una altra qüestió que hauríem de debatre és un nou decret d'admissió de l'alumnat per evitar la segregació escolar, que moltes vegades –i ja ho vam parlar l'altre dia, a la mateixa Comissió d'Ensenyament– no es dona tant entre centres de titularitat pública i privada, sinó que moltes vegades es concentra també en els centres de titularitat pública. I aquí és quan ens trobem amb el dilema de complir amb dos aspectes que recull la LEC: d'una banda, la lliure elecció de centre, i, de l'altra, promoure els principis d'equitat, d'inclusió i foment de la cohesió social. I hem de veure com fem compatibles aquests dos criteris, que els dos vénen recollits per llei.

Fins ara s'han utilitzat el marc normatiu i les eines disponibles per lluitar contra la segregació. L'establiment de zones educatives, l'obertura de nous centres i de línies, les ampliacions o les reduccions de ràtio, les reserves de plaça per a l'alumnat amb necessitats educatives específiques o fins i tot les adscripcions entre centres de primària i de secundària són exemples d'instruments a l'abast de l'Administració per millorar la segregació, però que no han estat destinats precisament a aquesta finalitat.

Però és cert que no tenim una realitat homogènia a tot Catalunya, i les diferències entre municipis són substancials: si bé trobem que Barcelona, Terrassa, Cerdanyola del Vallès, Sabadell, Tarragona, Lleida, Esplugues, Sant Joan Despí i un munt més de municipis tenen uns alts índexs de segregació, a l'altre extrem, i com a referents, hi tenim Alcanar, la Llagosta, Badia, Abrera, Castelló d'Empúries, la Bisbal, Banyoles i Sant Andreu de la Barca, només per posar-ne alguns exemples. Alguns d'ells fins i tot tenen un important fet del pes migratori. Per tant, els bons resultats assolits en aquests municipis són conseqüència de bones polítiques actives en la distribució de l'alumnat, no són casualitat.

I és que tenim diversos temes que s'han de millorar, i passo a comentar-ne alguns. No sé què li fa gràcia. (*Veus de fons. L'oradora riu.*) Ah, d'acord. Els municipis amb més escoles privades acostumen a tenir nivells de segregació escolar més elevats. Això, sempre que els centres privats no es coresponsabilitzen en la matriculació de l'alumnat amb més dificultats, que s'ha de reconèixer que sí que hi han algunes escoles privades que estan implicades en la lluita contra la segregació. A més, la segregació escolar és més elevada dins de cada barri que la segregació urbana; això vol dir que tenim marge de maniobra.

El procediment seguit –del departament– de reduir el nombre de grups abans de la preinscripció en l'oferta inicial dels centres públics, mentre que en els concertats la supressió es produeix en l'oferta final, afavoreix clarament les escoles concertades. A més, s'estan donant irregularitats, majoritàriament en centres concertats, relacionades amb el procés d'admissió de l'alumnat, i això passa amb l'assignació de punts addicionals a determinades sol·licituds quan no corresponen, la matriculació d'alumnes d'altres cursos per garantir la continuïtat de l'oferta i del concert educatiu, l'escolarització d'alumnes als centres sense tenir-los matriculats o l'aplicació d'ampliacions de ràtio sense autorit-

zació. I l'experiència que comenta el síndic és que el Departament d'Ensenyament ni acostuma a sancionar aquests centres, i, a més, que no hi ha supervisió d'ofici.

Les comissions de garanties d'admissió i les oficines municipals d'escolarització, que, a més, serien dispositius bàsics per tindre una escolarització equilibrada, massa vegades estan desaprofitades, infrautilitzades i desmantellades. A més, hi ha una important manca de transparència en l'assignació de places a les famílies que, sense ser assignades d'ofici, han estat assignades a centres sol·licitats en segona i altres opcions, i una manca de criteris objectius sobre com fer les assignacions d'ofici.

Tampoc s'està utilitzant com caldria la zonificació, ja que hi ha nombrosos municipis que reproduïxen la segregació residencial amb l'escolar. Encara hi ha municipis, com ara Montcada i Reixac, que no compleixen l'obligació d'establir les mateixes àrees d'influència per als centres públics i concertats, cosa que fa que uns i altres no tinguin una demanda de característiques similars. La dotació de treballadors socials als EAP i altres perfils necessaris per detectar les necessitats educatives específiques és clarament insuficient per desenvolupar la tasca tan important que fan.

I, a més, no s'està sent escrupolós en el compliment de l'article 50.2 de la LEC sobre les garanties de gratuïtat en els centres privats sostinguts amb fons públics, ja que hi ha poca –per no dir «cap»– transparència en les quotes que cobren, però d'aquest tema ja en parlaré una mica més en la rèplica.

El que volem saber, en definitiva, consellera, el que necessitem saber és si el departament està disposat a fer un nou decret d'admissió que pugui resoldre aquests obstacles per lluitar contra la segregació escolar i vetllar perquè els centres escolars de les diferents zones tinguin una composició social similar entre ells. Per a això hem de desenvolupar instruments que incideixin en la distribució equitativa de l'alumnat no només en funció de les necessitats educatives específiques, sinó també tenint present les categories socials, com el nivell econòmic i d'instrucció de les famílies.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon la consellera d'Ensenyament, senyora Meritxell Ruiz.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, per no semblar mal educada, no estava rient del tema, eh?, estava saludant la presidenta del Parlament; per tant, només reia per això.

Deixi'm dir que és important que el Parlament tingui interès a fer justament aquesta interpellació arran de l'informe que ha sortit, del Síndic de Greuges, sobre segregació escolar. Com a departament, no només hem llegit amb molta atenció, com és la nostra obligació, aquest informe, sinó que ja ens hem reunit amb tot l'equip que ha fet aquest informe per parlar dels diferents aspectes que ha posat sobre la taula, però també tenint en compte, doncs, les opinions i les investigacions d'altres experts en aquest àmbit. I constatem que aquest és un repte global que, malauradament, no té una solució única, perquè, si no, amb tots els diferents governs de la Generalitat que hi han hagut en aquest país, algú hi hauria trobat una solució. No hi ha una solució única, ni tan sols, a vegades, una solució, sinó que el que hi ha són instruments que poden ajudar a reduir la segregació i ajudar a fer que els centres tinguin més diversitats.

La segregació és present a totes les societats obertes i amb diversitats socials. Hi ha països –jo n'he visitat alguns– on això ho no veuen com un tema a tractar, cosa que..., això és perillós, però..., societats avançades, països europeus on tenen escoles amb un cent per cent –cent per cent– d'immigració, i no consideren que aquest sigui un problema. A Catalunya, sí, i, històricament, els diferents governs han considerat l'escola com una eina de cohesió social i d'integració, i han actuat amb més o menys intensitat, en funció dels governs, sobre dos àmbits: no només sobre la política d'admissió d'alumnats –que també–, sinó també sobre polítiques de suport als centres.

En polítiques d'admissió –i algunes d'elles les assenyala el síndic–, hi ha diferents instruments. Com coneix, hi ha la reserva de places per a alumnes amb necessitats educatives especials, hi ha les ràtios, hi ha la detecció d'alumnes amb necessitats educatives

específiques, hi ha les àrees d'influència –vostè també n'ha fet esment– o hi ha l'adscripció de centres, entre d'altres. Però també hi ha polítiques de suport als centres, com són o han sigut, en aquest país, i ho segueixen sent, les aules d'acollida, les dotacions addicionals als centres amb més necessitat, els perfils d'atenció a la diversitat o els assessors de llengua i interculturalitat.

Com pot veure, moltes d'aquestes actuacions –i vostè també n'ha fet esment– depenen també de la coresponsabilitat entre diferents administracions, des del departament fins als ajuntaments. Vostè ha fet un llistat de centres de diferents municipis de diferents colors que posa en evidència les diferències que hi poden haver entre els municipis, i, per tant, el paper importantíssim i vital que tenen també els municipis en la segregació.

Perquè la segregació és una realitat social, i la nostra societat catalana ni és homogènia ni s'estructura de forma homogènia en el conjunt de territori. L'escola, de fet, a Catalunya és i ha sigut una autèntica eina de cohesió social, perquè hi conflueixen gent de moltes cultures, d'entorns socioeconòmics diferents, de composicions familiars diferents. I l'escola és i ha sigut la principal eina per superar els condicionants d'origen dels nostres alumns. Per tant, nosaltres –com crec que vostès, també– entenem l'escola com una eina que cohesiona gent molt diferent, que teixeix sinergies entre elles i que evita que les diferències existents –perquè hi són– s'accentuin, i garanteix la igualtat d'oportunitats.

Molts dels estudis assenyalen que la segregació no es dona tant per l'origen de les persones, sinó pel perfil instructiu de les famílies. I estudis ben recents també assenyalen que un dels aspectes importants són les expectatives que les famílies tenen en l'escola. Hi ha un estudi important, perquè és l'únic que s'ha fet a Espanya a nivell longitudinal, en diferents àmbits, que explica justament aquest com un dels factors principals...; és a dir, moltes famílies que han vingut a aquest país a buscar un futur millor, que els seus pares no tenen estudis però sí que tenen molta expectativa en el fet que els seus fills s'integrin i tinguin estudis. I això és la principal eina d'integració que tenen per als seus fills.

Coincidim, en el fons, amb l'informe que ha emès el Síndic de Greuges en el fet que cal vetllar per un repartiment, una distribució –deixi-m'ho dir així– més equitativa de l'alumnat, però també en el fet vetllar pel dret de les famílies a escollir el centre que volen per als seus fills.

Com treballem des del Departament d'Ensenyament per combatre la segregació social i per millorar l'equitat educativa? Vostè parlava de segregació i parlava d'equitat. Nosaltres creiem que per combatre la segregació el millor és lluitar a favor de l'equitat. I en què consisteix, l'equitat educativa? Doncs, un informe de dos estudiosos i especialistes del tema, com són el doctor Isaac González i Ricardo Benito..., ens diuen que l'equitat educativa consisteix a distribuir els recursos educatius en funció de les diferents necessitats educatives que té cada alumne. És, per tant, una aposta per dotar de més recursos aquells que més els necessiten. I això és precisament el que fa el Departament d'Ensenyament i el que hem estat fent els darrers anys. Vostè ho deia: «I ara ens dirà que el departament fa una aposta...» Sí, però també és el que ens diuen els experts que hem de fer per lluitar a favor de l'equitat.

Saben també que vam realitzar, des del Departament d'Ensenyament, fa uns anys, les auditories pedagògiques, que van permetre veure quins d'aquells centres tenien més dificultats en l'assoliment dels resultats educatius. I a partir d'aquí es van dotar, aquests centres, amb recursos addicionals, i sobretot fent-los un acompanyament sobre aquelles accions que havien de realitzar per millorar progressivament els seus indicadors. També els hem explicat que, per a aquest any, malgrat, doncs, que no hem pogut aprovar els pressupostos, es tornaran a dotar de més finançament i recursos aquells centres que més ho necessiten.

La prova que aquests anys –vostè ho ha dit, també– s'han anat reduint les desigualtats la trobem precisament en les proves de competències bàsiques que s'han anat fent a Catalunya els darrers deu anys. El percentatge d'alumnes que s'ubica a les franges baixes de competències és cada vegada més petit; per tant, cada vegada tenim menys alumnes que suspenen les proves de competències bàsiques. I això justament és treballar per l'equitat, és aconseguir que tots els nostres alumnes..., que el màxim nombre

d'alumnes pugui graduar-se per continuar estudiant en estudis postobligatoris, que és el fet principal que els farà tenir una igualtat d'oportunitats.

No només tenim aquests instruments, també el de programació. Saben que per a en- guany el departament ha volgut fer compatibles el dret de les famílies a poder triar un centre i la cohesió social. En moments de davallada demogràfica –la setmana passada vam tenir oportunitat de dir-ho en la comissió–, no actuar, no fer res i deixar-ho a la lliure demanda de les famílies comporta un augment de l'estigmatització. I no és que ho diguem nosaltres, és que també ho diu el Síndic de Greuges; en el seu mateix informe, quan fa el resum executiu, a la pàgina 17 ens diu: «L'existència de zones amb sobreoferta, amb més places escolars que sol·licituds, contribueix al fet que els centres amb una demanda social més feble no puguin cobrir les seves places.»

I també el mateix síndic, quan parla d'avenços més significatius en la gestió del procés d'admissió d'alumnat, ens diu: «Els criteris de programació de l'oferta de P3 fets públics pel Departament d'Ensenyament per al curs 16-17 incorporen donar el màxim d'oportunitats a les famílies, però també voler evitar l'estigmatització de les escoles en entorns desfavorits o vetllar per la continuïtat de tots els projectes educatius de les escoles. Això no suposa necessàriament suprimir places en els centres amb menys demanda social ni ampliar l'oferta en els que més en tenen.» Per tant, una d'aquestes mesures que ja hem fet, que ja hem pres des d'aquest nou Govern, també ha sigut avalada pel Síndic de Greuges.

Malgrat això, som conscients que seguim tenint reptes, i el departament, doncs, s'ha posat a treballar en aquesta problemàtica per tal de donar-hi una resposta satisfactòria en termes d'equitat i d'igualtat d'oportunitats. Les actuacions que estem duent a terme són identificar i obtenir dades estadístiques objectives amb relació al nivell d'estudis –perquè diem que aquest n'és un dels principals elements– i la situació ocupacional dels pares dels nostres alumnes del Servei d'Educació de Catalunya; també aplicar tècniques estadístiques que permeten assignar a cada centre un nivell de complexitat fonamentat en variables de caràcter socioeconòmic. I deixi'm dir que no fa gaire que s'ha justament actualitzat tot el llistat de centres de màxima complexitat; de fet, si no ho recordo..., fa menys d'un any que hem actualitzat tot aquest llistat de centres de màxima complexitat.

Més enllà d'això –en tot cas, no em queda gaire temps, però ho farem després–, també hem de tenir en compte un aspecte important, que és la demografia. Cap país europeu –cap país europeu– ha rebut una entrada de població estrangera tan important com Catalunya en tan poc temps. I això ha suposat una adaptació contínua del nostre sistema educatiu. I a Catalunya, a més a més, a diferència d'altres comunitats autònomes, aquesta població ha estat d'origen molt diferent, és a dir, diverses cultures, diverses llengües, diversos valors.

El Govern, en el seu moment –era un altre govern–, per donar resposta ràpida a l'escolarització..., estaven fortament condicionats per temes de residència –és a dir, hi ha molts estudis que diuen que no hi ha segregació més important que la segregació residencial–; també molt condicionats per l'oferta existent, d'aquell moment –és a dir, t'arriben els alumnes i tu tens els centres que tens, i hi has de donar resposta amb els centres que tens–, i per la capacitat, també, de crear noves escoles.

Aquest Govern té la voluntat d'aprofitar aquest moment actual, en què ja no tenim aquesta gran entrada de persones que ens vénen de fora, sinó, malauradament, al revés, que ens marxen, per fer un procediment més a llarg termini. I estem valorant la possibilitat de crear un observatori de l'equitat en el sistema, amb els següents objectius: contribuir a orientar i a actualitzar les polítiques educatives i les actuacions de totes les administracions públiques per avançar, justament, en termes d'equitat i d'inclusió; col·laborar amb les universitats catalanes perquè promoguin la investigació en matèria d'equitat i d'igualtat d'oportunitats; aportar coneixement per potenciar polítiques transversals al departament de la Generalitat, i impulsar actuacions orientades a aconseguir la implicació també de la societat civil en el desplegament d'aquestes polítiques d'igualtat i d'equitat.

I bé, en tot cas, doncs, per a després, em deixaré algunes dades més.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, consellera. Bé, sembla que tenim un bon punt de partida, perquè totes compartim que és un problema, que és un repte global, que no té una solució única, i, a més, s'estan fent coses, com –no?, el que comentava vostè– la recollida de dades estadístiques per saber el nivell instructiu i de renda de les famílies i la possibilitat de crear aquest observatori. Per tant, ens sembla molt bé, però nosaltres anem un pas més enllà, i creiem que hem d'apostar per la creació d'un pacte social que, a més, faci possible totes aquestes mesures sense dependre del color de cada govern.

Abans li parlava de l'informe del Síndic de Greuges, i ara li parlaré de l'estudi de la Fundació Bofill, que alerta que les desigualtats educatives a Catalunya han empitjorat els darrers deu anys. Segons els autors, el percentatge d'alumnes en risc de fracàs escolar és sis vegades –sis vegades– superior en els alumnes amb nivell socioeconòmic més baix, d'aquí la importància de lluitar contra la segregació. Segons aquesta fundació, això evidencia que el sistema educatiu català no aconsegueix neutralitzar les diferències socials durant el període educatiu i distribuir els resultats amb independència de l'origen familiar. I, a més, recalca que la segregació escolar perjudica de manera sensible els resultats PISA de tots els alumnes, els afavorits i els desafavorits; però, sens dubte, l'alumnat més perjudicat són els immigrants de primera i segona generació, una dada important si tenim present que –tal com diu el síndic– les escoles de titularitat pública acullen tres vegades més alumnat estranger que les concertades, principalment en algunes ciutats com ara Lleida.

Per tant, creiem que és més important que mai elaborar un nou decret que regule l'admissió de l'alumnat, i, per mitjà d'aquest, ampliar els instruments disponibles per a combatre la segregació escolar. Alguns ja els he comentat, com l'establiment de proporcions d'alumnes amb necessitats educatives específiques per centre, l'allargament de la reserva de places d'alumnat amb necessitats educatives específiques a l'inici de curs, l'establiment de reducció de ràtio més enllà de P3 per a minorar la mobilitat entre centres al llarg de l'escolaritat, la regulació de la conveniència de no escolaritzar l'alumnat amb necessitats educatives específiques fora de termini als centres d'alta complexitat, el reforçament de les funcions de les comissions de garanties d'admissió en la gestió de la matrícula fora de termini, la transparència sobre les places vacants en centres un cop aprovada la relació d'alumnat admès i també després del període ordinari de matrícula, la transparència sobre la matrícula en centres després del període ordinari de matrícula i sobre l'assignació de places un cop perduda la vigència de la llista d'espera, i la publicació de les quotes que cobren els centres públics i concertats a les famílies.

I, en aquest sentit, creiem fonamental que tant durant el període d'admissió de peticions com a la matriculació tots els centres concertats proporcionin a les famílies un paper amb una informació elaborada pel Govern on quede reflectida la normativa vigent referida a la gratuïtat de tots els centres públics i concertats. Per tant, no podran reclamar, aquestos centres, a les famílies, ni rebre d'aquestes diners per a ensenyaments de caràcter gratuït ni aportacions en concepte de reserva de matrícula; tampoc podran imposar l'obligació de fer aportacions a fundacions o a associacions, i no es podrà exigir l'adquisició de material per a comprar en el mateix centre o en determinats establiments.

Possiblement em dirà que les aportacions de les escoles concertades són voluntàries, i així hauria de ser. Per tant, segur que no hi haurà cap inconvenient en el fet que, si demanen aportacions voluntàries, ho facin cada curs escolar mitjançant una sol·licitud per escrit on s'expliciti que és voluntari, i que l'hagin de signar les famílies per expressar el consentiment, i també hauria de reflectir que en qualsevol moment es pot revocar, aquesta aportació.

I –ja acabo–, consellera, per nosaltres l'educació és una estructura d'estat, i estic convençuda que per vostès també, almenys això diuen. Per tant, ara només cal que ho demostrin.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. A continuació, té la paraula la consellera.

La consellera d'Ensenyament

Senyora diputada, jo crec que estem d'acord a tractar aquest tema des de la rigorositat. També dir-li que molts d'aquests instruments ja estan recollits a la normativa; falta voluntat, no només per part del departament –que n'ha tingut–, sinó també dels municipis, de fer-ho servir. Jo li poso el cas de Barcelona, entre d'altres, perquè, doncs, membres del seu grup parlamentari també hi eren. Barcelona..., un dels instruments bàsics que diu el síndic, com és la reserva de places per a necessitats educatives especials, no l'havia aplicat mai; no l'havia aplicat mai fins fa cinc anys. Per tant, no és només voluntat d'aquest departament –que ho és, perquè ho hem fet–, sinó de tots els municipis, de voler aplicar els instruments, molts d'ells ja previstos en la nostra normativa.

Vostè feia esment de la Fundació Bofill i del seu informe de fa uns anys. Jo sí que..., insistir en l'actualització de dades, perquè, si no, ens quedem en aquelles dades que ja no són reals. El fracàs en el nostre país és cert que era del 30 per cent, però actualment ja gairebé nou de cada deu alumnes es treuen el graduat escolar. Per tant, l'hem disminuït molt, i hem de seguir, perquè el que volem és que tots se'l treguin, però estem molt lluny d'aquell 30 per cent. I en abandonament escolar, també: hem passat del 28 per cent d'abandonament, d'aquells nanos que no continuen estudiant..., les dades de l'últim trimestre eren del voltant del 18 per cent.

Però deixi'm llegir també unes dades que jo crec que són importants per enfil·lar bé el debat. Els informes que fem a través del Consell Superior d'Avaluació, de les proves PISA i de les competències bàsiques ens assenyalen un element molt important, i és que a mesura que els nostres alumnes..., els vinguts de fora o els que són de família de fora, però nascuts aquí, passen més anys en el sistema educatiu, millora significativament el seu resultat.

Estem tractant tota la població de fora com si fos igual, i no té res a veure amb la cultura d'ara, i estem tractant tots els nostres alumnes com si fos igual que entressin a P3 o que entressin a segon d'ESO, i això no és exactament així. Mirin, unes dades, l'edat amb què l'alumnat d'origen estranger va arribar a Catalunya: el 36 per cent va arribar-hi entre els zero i els cinc anys; el 33 per cent, entre els sis i els nou; el 21 per cent, entre els deu i els tretze anys, i un 9,7, entre els catorze i els setze anys. Evidentment que a un alumne que ens ha arribat als deu, als onze, als tretze anys, no li podem demanar el mateix que a un alumne que ha estat escolaritzat des de P3. I, en canvi, sí que tenim les dades que diuen que hi ha una tendència clara a obtenir una puntuació més alta a les proves de competències bàsiques a mesura que l'alumne fa més anys que va arribar a Catalunya.

Així, a llengua catalana, per exemple, l'alumnat que va arribar quan tenia entre zero i cinc anys obté una puntuació de 72,5 –per tant, superior al 70, que és el nivell de competència bàsica–, mentre que l'alumnat que va arribar entre els catorze i els setze anys –no entre els zero i els cinc, sinó entre els catorze i els setze anys– n'obté 58. És evident, per a moltes d'aquestes persones el català no és la seva llengua habitual. Doncs, home, haver arribat entre catorze i setze anys, poder fer les proves i tenir un resultat de 58..., clar que esperem que arribin al 70, però el que és cert és que els nostres alumnes, com més anys passen a l'escola, menys és la diferència entre els alumnats d'aquí i els de fora. Justament per això hem de tenir en compte aquestes dades, per poder determinar bé quines són les polítiques educatives que hem de fer.

Una altra dada que vostè donava era allargar la reserva de places; està fet, abans era fins al juny, ara és fins al setembre, abans de començar el curs. Reducció de les ràtios, també s'ha fet. I moltes de les altres que vostè ens ha comentat, doncs, ja es recullen a la llei, i l'únic que s'ha de fer –i aquí tenim la intenció també de parlar amb la comissió mixta que hi ha entre municipis i Departament d'Ensenyament– és treballar específicament, perquè, com vostè deia, les eines hi són per a tothom, i en un lloc es fan servir i als altres no. Per tant, hem de treballar amb els ajuntaments perquè a tot arreu es puguin fer servir.

Vostè segueix en allò dels centres concertats, malgrat..., ho ha dit al començament, el 20 per cent s'explica en la diferència entre pública i concertada i el 80 per cent s'explica dins de la mateixa titularitat. Però, en tot cas, siguem valents, o siguem sincers; si parlem de gratuïtat, parlem de gratuïtat real. Anem al que posava el Pacte nacional per a l'educació, anem al que posa la Llei d'educació: fem gratuïta l'escolarització a tota l'es-

cola concertada, i, evidentment, doncs, tindrem més instruments per reclamar aquesta distribució; però, evidentment, això vol dir donar més diners a l'escola concertada, i no sé si en aquest moment vostès en això hi estarien d'acord. Però sàpiguen que també és un dels instruments que el síndic posa sobre la taula, és a dir, dotem de més recursos perquè l'escolarització sigui gratuïta per a tothom –de fet, els diners no van a l'escola concertada, sinó que van a les famílies–; quan la família tingui assegurat que aquella plaça és gratuïta a tot arreu, podrà triar amb molta més llibertat, també, que amb la que tria ara.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre les universitats

300-00083/11

El quart punt de l'ordre del dia és interpellació al Govern sobre les universitats, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Àlicia Romero.

Àlicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Diputats, diputades, conseller, bé, doncs, deuen recordar vostès que al darrer Ple vam aprovar per unanimitat una proposta de resolució que instava el Govern a impulsar un pla nacional per la indústria. Tots vam acordar, no?, i tots vam, diguéssim, confluïr en la necessitat que cal reindustrialitzar el país, perquè segurament la indústria és qui pot generar llocs de treball més estables i més sòlids, i, segurament, justament el sector que necessita també més formació dels treballadors per poder, doncs, generar una dinàmica positiva pel que fa a l'economia.

Dèiem això justament perquè ens volem allunyar de ser un país *low-cost*, de ser un país que vol competir per la baixada de costos i salaris, i perquè –crec que en això hi coincidim tots– volem ser un país que basi la seva economia en el coneixement, en el valor afegit, en la innovació, en la recerca i en aquells elements que fan, doncs, de l'economia un motor molt més dinàmic i molt més estable.

Doncs, bé, en aquest entorn, del qual parlem molt sovint, és més que imprescindible parlar d'universitats, perquè allà on es genera el coneixement és justament a les universitats. I hem volgut dedicar la interpellació d'avui des del Grup Socialista a les universitats, perquè ens sembla que, malgrat que tenim millors universitats que fa uns anys, també és veritat que hi han alguns problemes a les universitats que s'estan enquistant, i creiem que necessiten una resposta important del Govern, vist que ja portem uns quants anys de crisi i sembla –sembla– que sortim d'una certa recessió.

I, per tant, d'aquí ve una mica la nostra interpellació, que demanarà –espero–, en la moció subsegüent, alguns compromisos i algunes determinacions sobre alguns temes que a nosaltres ens semblen clau.

Per començar, ens agradaria parlar del finançament públic de les universitats. Mirin, els darrers anys el pressupost públic de les universitats públiques s'ha reduït un 21 per cent, la despesa total de la universitat pública s'ha reduït un 21 per cent, que és una xifra molt important. Ho diu..., són dades de l'Observatori Universitari de Catalunya. No diré dades que ens inventem des del Grup Socialista; són dades tretes de molts estudis que s'han anat fent els darrers anys, perquè, com es poden vostès imaginar, és un tema que preocupa, i molt. A qui el preocupi el present i el futur del país, l'ha de preocupar com està la salut de les universitats.

Per tant, una reducció important del finançament públic, que sobretot té els seus inicis els anys 2011-2012. Miri, l'últim pla de millora del finançament de les universitats públiques es va aprovar..., 2007-2010, va tenir aquest període; des del 2010 no en tenim notícies. Per posar-los en context, les universitats públiques es financen amb una part estructural molt poc variable, que es modifica al llarg dels anys molt poc, i una part que sí que realment és variable, que s'estableix per paràmetres variables, i és aquí on realment les universitats poden –entre cometes– «competir» amb alguns elements. Doncs, bé, aquest pla de millora del finançament de les universitats públiques no s'ha actua-

litzat des de l'any 2010, i, per tant, no tenim aquest complement de finançament per a les universitats. Això ha fet, evidentment, que hi hagi aquesta reducció que comentava abans.

I també hem de dir que s'ha reduït substancialment el pla d'inversions universitàries en infraestructures docents i de recerca. Això, finalment, està perjudicant també, com ens podem imaginar, la qualitat de la nostra universitat, malgrat que estem, cada vegada, segurament per l'esforç i pel talent del nostre professorat i els nostres estudiants, pujant en els rànquings.

Però tampoc ens quedem només en això, perquè hi han algunes dades que ens preocupen, i molt. Des del punt de vista de la despesa universitària catalana, ens trobem en el 0,8 per cent del PIB, mentre que la mitjana dels països de l'OCDE està en l'1,27. Per tant, n'estem lluny, ens queda molt camí per recórrer, i sembla que el que estem fent és anar enrere, en comptes d'avançar.

Mirin, davant d'aquesta situació, l'any 2012 el Govern va decidir augmentar un 67 per cent les taxes universitàries. Sí, també va augmentar les beques, però insuficientment, com ens diuen molts estudis i com ens deia fa poc el Síndic de Greuges, que alertava sobre aquest dèficit de beques universitàries, de xifra dedicada a les beques universitàries, que estava, evidentment, perjudicant, i molt, la igualtat d'oportunitats, l'arribada al món universitari.

I, per tant, alerta amb, justament, aquest aspecte, amb aquest augment tan important de les taxes, que ens ha situat no només a ser la més alta de les comunitats autònomes de l'Estat, sinó que també estem sent una de les més cares de l'entorn europeu. I això, doncs, segurament ens hauria de preocupar. Pensen que hi ha països, molts països, sobretot del nord d'Europa, on, per exemple, els estudiants estan pagant prop del 15 per cent del cost de la universitat. En alguns països és gratuïta; per tant, paguen el 0. Aquí estem pagant el 42 per cent, o sigui, l'esforç que estem demanant a l'estudiant universitari és molt i molt elevat. Hem pujat, en quatre anys, d'un 16 per cent a un 42.

Per tant, aquest és un element que hem de tenir en compte, sobretot si analitzem quin és l'esforç que es fa, per renda *per capita*, a Catalunya amb relació a altres comunitats, per exemple, no? I aquí, doncs, l'esforç que es fa és d'un 7,5 per cent, *molt* per sobre, per exemple, del que es fa al País Basc o a altres comunitats autònomes.

Per tant, jo crec que aquest és un element que hem de tenir en compte i que nosaltres volem..., ens agradaria que el Govern hi treballés. Per què? Perquè al darrere d'aquestes xifres i d'aquesta situació creiem que hi ha o que el Govern està implantant un nou model de finançament que nosaltres no compartim, que és: taxes universitàries molt altes; dificultar l'accés a la universitat; beques, però..., que estan molt alineades amb la renda familiar, que creiem que tampoc és el millor ni l'únic element a tenir en compte a l'hora de determinar quina ha de ser una beca universitària.

I, per tant, ens agradaria que el Govern es plantegés aquest model de finançament públic i de taxes universitàries que ha imposat a Catalunya. I no ho diem nosaltres; ho diuen també els rectors, ho diuen també a Ceucat, és a dir, al consell d'estudiants de Catalunya, i creiem que hauria d'analitzar-ho. Hi ha sobre la taula, a més a més, un document que va aprovar el claustre de la Universitat de Girona, que demanava que els propers deu anys..., és a dir, que anéssim caminant per a una gratuïtat de les taxes universitàries. I ens agradaria saber, doncs, bé, si hi està treballant, el Govern; si el model que tenim és el que ja vol tenir; si això canviarà; si ha estat, justament, per un moment de crisi, i, per tant, la seva línia va cap a un altre costat, o si realment la voluntat del Govern és aquesta, el model que està plantejant i que està implantant és el seu, i, per tant, doncs, en aquest sentit, no compartit.

I, en tot cas, doncs, veurem quines són les accions que emprenem, no?, però sí que ens agradaria saber exactament quin és el capteniment del Govern en aquest tema, perquè, recordin-ho vostès, el mes d'abril vam aprovar aquí una moció que deia que el Govern reduiria un 30 per cent les taxes universitàries per al curs 2016-2017, i el Govern va *desobeir* el Parlament i les ha congelat, no les ha reduït un 30 per cent. Per tant, no ha complert el que es va aprovar aquí. També ens agradaria saber, doncs, quin és el capteniment del Govern en aquest sentit, perquè ens sembla greu, diguéssim, que no complim una moció aprovada en el Ple del Parlament.

L'altre tema importantíssim per nosaltres és el model docent. Una de les conseqüències d'aquestes retallades, d'aquesta Llei d'estabilitat pressupostària, d'aquest reial decret llei que s'aplica des de l'1 de gener del 2012 i que restringeix molt, per exemple, la contractació de professorat, doncs, és justament aquest, la precarització que s'està portant a l'àmbit universitari. Aquest decret reduïa la taxa de reposició un 10 per cent –per tant, vol dir que no podem reposar tota la gent que es jubilava o que marxava–; ara s'ha obert al 100 per cent, però la Generalitat diu que només un 50 per a noves contractacions, i la resta –el 50– per a promoció de catedràtics i per estabilitzar interins que ja hi han. Per tant, no acabem –no acabem– de cobrir totes aquelles places. I, per tant, en aquests moments, diguéssim, anem enrere; és a dir, no avancem, seguim alentint tot aquest dèficit de places que hauríem d'anar cobrint.

I, és clar, després parlem de precarització. I jo no vull excusar, en aquest sentit, els equips rectorals de les universitats, però és veritat que han fet ús d'una eina, que són els associats, per cobrir aquestes vacants, per cobrir aquestes places no convocades, per, evidentment, donar resposta a una necessitat clara, que és que hi han uns grups, que és que hi han unes titulacions, a les quals han de donar resposta, han de donar classes; han de poder, doncs, donar resposta a les necessitats dels estudiants universitaris.

I, per tant, és veritat que una figura com són els associats, que ha de ser un professional que ve de fora a transmetre una experiència determinada, doncs, s'acaba utilitzant –és veritat– per cobrir una necessitat clara que té la universitat: que no pot cobrir de manera completa... Que ho fa per aquesta porta de darrere, de manera parcial, però això perjudica clarament la docència, la qualitat en la docència. I creiem que això, doncs, també ho hem de denunciar.

I aquí també ens agradaria saber quin és el capteniment del Govern. Per exemple, tot això afecta l'àmbit laboral. El conveni del personal laboral està intocat, diguéssim, està aturat des de l'any 2006. No sé si el Govern té intenció, en aquest sentit, de plantejar algunes millores, perquè, al final, la realitat és aquesta: el personal laboral, doncs, allà té unes condicions determinades; l'associat és el que està més precaritzat, perquè han de fer unes jornades parcials que acaben sent completes; allà acaben ubicant-se no professionals, sinó persones que volen fer la carrera de professorat, però per la porta del darrere. I, per tant, la situació és molt precària, i ens sembla que això ho hauríem d'anar resolent, en un país que vol ser capdavanter en aquest àmbit.

I, per tant, són dos dels temes que ens agradaria tocar. Ens agradaria saber quin és el capteniment del Govern, veient també que hi ha hagut un canvi, doncs, de conseller, i ens sembla que això també podria ser un canvi, potser, en les polítiques que es desenvolupen des del departament.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, agraeixo el to de la seva interpellació, un to constructiu, i espero que entre tots, doncs, puguem fer i puguem continuar el que hem estat fent des de fa molts governs i des de fa molt temps, que és consensuar i fer una política universitària i fer una política de recerca de país, que sigui estable, que tingui els principis clars coneguts, i que sigui respectada i aplicada per tots els governs, amb independència de quin color siguin i de quina en sigui l'orientació.

Perquè això és justament el que ha passat aquests darrers anys, i això és justament el que ha possibilitat que, malgrat les dificultats, que no les hi negaré, perquè vostè ha dit una xifra de com s'ha reduït el pressupost públic en les transferències de la Generalitat a les universitats, i és una xifra que s'assembla a la realitat, i ho és..., si ho comparéssim liquidat amb liquidat, veuríem que la reducció ha sigut menys intensa; i si ho comparéssim en liquiditat, veuríem que des del Govern s'han fet molts esforços per buscar racons i raconets, per passar el rasclat a tots els llocs i per anar posant, després, diners i recursos cap a les polítiques universitàries. Però sí, eh?, hi ha hagut, aquests últims anys, una reducció com la que vostè deia, però..., reducció que, d'altra banda, és la que ha passat en el pressupost global de la Generalitat. Respecte a l'any 2010, el pressupost destinat

a polítiques, doncs, es va reduir un 20 per cent. I a aquí és al que s'han hagut d'adaptar totes les polítiques públiques de la Generalitat, també –també– les vinculades a la universitat.

I aquí, si m'ho permet, hi voldria afegir un altre efecte que ens hem trobat que ha vingut a multiplicar aquest efecte de reducció, que és la manera com ha fet els ajustos el Govern de l'Estat en el seu pressupost. La majoria de vegades aquests ajustos han vingut per la reducció de les transferències que anaven a les comunitats autònomes, i això també ha afectat aquest àmbit. Ha afectat en la mesura que hi havia una política més restrictiva i s'ha determinat una política més restrictiva de beques, o, per exemple, també –també– quan hi ha hagut els recursos destinats a recerca, que s'han reduït de manera substancial, i aquests eren recursos de recerca que anaven directament també vinculats a les universitats. Quan ens redueixen la recerca en prop de 100 milions d'euros, doncs, això té uns efectes.

I justament aquesta circumstància, unida a la reforma que va fer l'Estat l'any 2012 a través del Decret 14/2012, que vinculava el cost de la matrícula al cost dels estudis i feia que el cost dels crèdits vinculats a graus i a professions reglades estiguessin compresos entre el 15 i el 25 per cent, i el cost dels màsters no professionalitzadors, entre el 40 i el 50 per cent de la matrícula, és el que ens va permetre i és el que ens va possibilitar una esclatxa per intentar modificar aquesta situació de partida i intentar situar i posar majors recursos a la universitat. Per la via de què? Per la via d'associar les taxes universitàries en funció de la renda, establint un sistema de beques en què es determinés això, de manera que si abans els estudiants –com vostè ha dit– aportaven el 15 per cent del cost universitari, ara els estudiants catalans aportarien entre el 25 per cent i el 0 per cent, en funció de la seva renda. I aquesta és la política que es va fer.

I vostès diran: «És perfectible?» Totes les coses són perfectibles, en aquest món, però aquesta és la política que ha servit perquè les universitats hagin pogut tenir uns ingressos que els hagin pogut mantenir aquest nivell de qualitat dels ensenyaments i aquests resultats que tots els estudis i tot el món, també, ens demostren.

I per què es va fer d'aquesta manera? I vostè ha dit..., diu: «Hi ha estudiants que paguen el 42 per cent més.» No, perquè aquest decret... No «el 42 per cent», «sufraguen el 42 per cent dels costos universitaris». No és cert, entre altres coses perquè, si fos així, estaríem incomplint una norma que diu que cap estudiant pot pagar més del 25 per cent, i aquesta norma la respectem. I tenim un criteri –un criteri– que està recolzat pels tribunals, perquè, quan hi va haver un recurs, nosaltres vam dir al tribunal quin era el mètode de comptabilització i d'imputació dels costos de matrícula, i el tribunal ho va reconèixer i així ho va estimar..., en el qual es deia que el cost aproximat, el cost mitjà que paguen els estudiants catalans, és un 20 per cent de la matrícula. És veritat, hi haurà gent que pagarà el 25 per cent, però n'hi haurà que pagaran zero. Hi haurà trams..., famílies de quatre membres amb renda disponible, neta –disponible–, de 38.000 euros poden no pagar la matrícula.

Per tant, si l'Estat..., entre tots, entre tots els impostos, en paguem el 80 per cent, de les beques Equitat se'ls paga el 20 per cent restant. I això és el que ens ha permès, doncs, mantenir l'estabilitat pressupostària de la universitat, incrementar cap a les universitats uns recursos que d'altra manera i d'altre mètode no ho hauríem pogut fer –perquè els recursos no hi eren– i finançar també les beques Equitat, de manera que avui un 44 per cent dels estudiants que estan matriculats a les universitats catalanes tenen algun ajut públic d'un o altre tipus.

La matrícula? S'ha mantingut, i, en tot cas, si mirem la proporció entre estudiants a la franja d'edat de 18 a 24 anys i el nombre de matriculats universitaris, no només augmenta, sinó que creix i augmenta lleugerament. I també s'ha aconseguit mantenir, amb tots els esforços que vulgui, la funció social de la universitat, de manera que avui els estudiants que estan estudiant a la universitat que són fills de pares que no tenen, cap dels dos, estudis universitaris han estat creixent i representen el 57 per cent de tots els estudiants que hi ha a la universitat. Per tant, en aquest sentit, això és el que ha permès aquest sistema de tarifació i vinculat a donar majors recursos.

Què estem fent? Vostè deia: «Què és el que tenim?» i «Estem desobeint resolucions del Parlament.» Miri, sense un pressupost nou, nosaltres no podem reduir les taxes un 30 per cent. O, si no, digui'm d'on ho traiem –digui'm d'on ho traiem–: ho podem treure

de la salut, podem fer fora interins, podem tocar coses d'ensenyament, però... Les coses són així, nosaltres no ho podem fer. I hem mantingut un equilibri.

Què estem fent i què volem presentar properament? En tot cas, ens agradaria fer-ho abans d'acabar l'any. També una cosa que va decidir el Parlament en una resolució: mirem globalment el sistema de finançament de la universitat, mirem globalment com voldríem fer la política de beques, i, a partir d'aquí, decidim què és el que volem fer en matèria de taxes universitàries, perquè això és una cosa que podem decidir. Si a mi em diuen: «A vostè li agradaria reduir les taxes universitàries?» Home, clar, a qui no? Sempre que tinguem suficients recursos per fer-ho i sempre que això ens aguantí tot el sistema global de protecció social, perquè hi ha àmbits que ningú no discuteix que no siguin gratuïts: per exemple, el zero-tres, que són més cars que la universitat, i això no es discuteix.

Els efectes que ha tingut sobre l'estabilitat del professorat universitari o la situació del professorat universitari, miri, l'afectació més important i més gran en les polítiques de professorat de les universitats públiques ha vingut determinada –vostè ho deia– pel que era la taxa de reposició d'efectius del personal docent i investigador universitari, taxa que ha fixat el Ministeri d'Hisenda a través de la Llei de pressupostos. És a dir, el nombre de places que una universitat podia convocar per tal de cobrir les baixes de personal docent i investigador els anys 12, 13 i 14 eren un màxim del 10 per cent –la taxa de reposició–; l'any 15 va ser del 50 per cent, i és l'any 16 que ha estat del 100 per cent.

I, a partir d'aquí, el Govern de Catalunya ha intentat..., l'any 2014 és l'any que es produeix una inflexió, i l'any 2015 i l'any 2016, a través dels programes de contractació estable del professorat de manera laboral, ja sigui a través dels mateixos que fa la mateixa universitat o a través dels vinculats al programa Serra Húnter, ha anat augmentant, encara que lleugerament, la contractació de professorat universitari estable.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. A continuació, té la paraula la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Intentaré ser molt breu. Miri, conseller, vostè diu: «No es va aprovar el pressupost.» Bé, la responsabilitat és del Govern, que no va tenir el suport parlamentari per fer-ho. I li diré una cosa, tenen solucions: portin aquí una proposta de modificacions d'alguns impostos per aconseguir més ingressos, i tenen recursos per dedicar a universitats.

Perquè, al final, un pressupost marca unes prioritats d'un govern. I, per tant, si prioritzem la universitat, perquè prioritzem el coneixement com a base de la nostra economia, doncs, és senzill: és posar més recursos aquí i treure'ls d'un altre lloc. Jo no estic al Govern. Si hi fos, doncs, ja faria l'exercici, o, si m'ho demanen, ho podem fer conjuntament, senyor Castellà, i tant, conjuntament; però, en tot cas, la responsabilitat de fer aquest exercici és del Govern.

El Consell Universitari de Catalunya, en l'estudi que jo estava citant, que parlava del 42 per cent del cost a què fa front l'estudiant –que és un cost molt important–, també diu que anem amb compte a no prioritzar la universitat, perquè correm el risc d'allunyar-nos dels països que fan una alta inversió en talent, una alta inversió en recerca universitària, i, per tant, que anem perdent posicions en aquest sentit. Perquè, al final, el primer any i el segon any i el tercer any no, però quan portem molts anys així, doncs, podem tenir serioses dificultats.

Vostè deia..., cost de la matrícula - cost dels estudis. Deia un dels rectors de les universitats que un dels problemes de tenir carreres molt cares i carreres més barates és que els estudiants acaben tendint a fer carreres barates. I això vol dir que no fem carreres més cares, que acostumen a ser les tècniques, les enginyeries, les que justament necessitem..., més professionals per poder fer front a aquest canvi de model del qual parlàvem, no? Per tant, compte amb els costos dels estudis, perquè acaben també seleccionant els seus estudiants, i això és perjudicial i a nosaltres ens sembla greu.

L'estudi que van fer la Xarxa Vives d'Universitats i la Fundació Jaume Bofill deia que compte, perquè és deficient, el sistema de beques que tenim. I deia que sense un sistema que permeti disposar als estudiants d'una autonomia per estudiar amb els seus

propis recursos, els joves seguiran recorrent a les famílies. I això acaba sent un criteri, però no sé si el millor criteri; no sé si la renda és el millor criteri per acabar definint quines possibilitats té un estudiant d'accedir a la universitat i fer una carrera universitària. I amb això, doncs, també hauríem d'anar amb compte.

Miri, vostè ha donat unes xifres d'estudiants universitaris, però l'últim informe del síndic –em sembla que va ser el mes de maig– donava les xifres de morositat. La morositat és un indicatiu, també, que alguna cosa està passant, perquè, si no passés res, la gent pagaria les seves matrícules sense cap problema. Doncs, algunes xifres que donava ell: a l'Autònoma, curs 2008-2009, 178 morosos; l'any 2015, 1.120. Universitat de Girona, que és més petita, el curs 2011-2012, 70; el 2014-2015, 247. És a dir, ha augmentat, la morositat, a la universitat; per tant, vol dir que alguna cosa està passant. Jo crec que ho hem d'afrontar –jo crec que ho hem d'afrontar.

Vostès han augmentat les taxes, i, malgrat que han augmentat les beques, no és suficient perquè puguem generar i puguem facilitar aquesta igualtat d'oportunitats. I anem amb compte, perquè deien els rectors, en alguna de les seves trobades, que estem fent una universitat per a fills de les elits i estem perjudicant l'accés dels fills de les famílies més humils a la universitat. Que havia funcionat com un ascensor social? És veritat; no només hauria de funcionar com això, però també. I, de fet, les dades..., vostè ha donat un 57 per cent, jo tenia un 41 per cent d'estudiants que es graduen, amb pares no universitaris, és a dir que la xifra és molt important, però no sembla que anem en aquesta línia. Per tant, aquest és un tema que a nosaltres ens agradaria desenvolupar, si és amb consens, molt millor; el que passa, que ens veiem o ens sentim una mica lluny del Govern, en aquest sentit.

I en el tema del model docent, és veritat, sí, les retallades, la inestabilitat pressupostària, el reial decret de 2012..., però alguna cosa haurem de fer, perquè cal ampliar plantilles, cal estabilitzar plantilles, cal treure la precarització del personal universitari, que és clau per tenir una bona qualitat docent i uns bons estudiants i uns bons universitaris i uns bons professionals. I, per tant, aquest és un tema que creiem que cal abordar d'una manera seriosa, perquè la contestació..., o, quan un parla amb els rectors, un dels problemes que posen sobre la taula és aquest. I, per tant, haurem de veure com, més enllà d'anar-se'n, diguéssim, per la porta del darrere, a través de la contractació d'associats, busquem algunes solucions.

No m'ha donat massa temps de parlar, però volia anunciar dos temes, que crec que després podrem treballar en la moció..., que és la governança. És veritat que no només depèn de nosaltres –depèn de l'Estat, depèn de la Generalitat, de les universitats–, però a l'estudi que van fer els experts l'any 2012 ja deien que sense tocar lleis podíem avançar en algun element de la governança. I és veritat que, per adaptar-nos a una Europa més competitiva, més global, més internacional, més innovadora, cal que fem alguns canvis. No ho sé; no podríem analitzar aquelles reflexions i veure què podem fer sense modificar una llei, sense haver de fer gaires argücies legals, gaires treballs legals, per fer això?

I l'altre és que, en temes d'innovació..., de recerca no en parlo, però sí que, en temes d'innovació, hi tenim un dèficit, i crec que també l'hauríem d'abordar i veure si des del Pacte nacional per a la recerca i la innovació podem, doncs, donar un pes més important a aquest àmbit per donar una embranzida al que creiem nosaltres que és un element molt important no només de la universitat, sinó també del nostre model productiu, al qual cal injectar coneixement d'una manera ràpida i diligent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Gràcies, presidenta. Efectivament, senyora diputada, la responsabilitat de qui governa i d'administrar el pressupost és nostra. I, per tant, nosaltres el que hem fet és continuar mantenint la política de taxes, la política de taxes universitàries; una tarifació que és social, una tarifació progressiva, una tarifació que va en funció de la renda dels estudiants i de les seves famílies. I hem mantingut, per això, aquest any, invariables les

taxes universitàries, i continuem amb aquesta tarifació per renda, una tarifació que és positiva.

Vostè ens deia: «No, els estudiants han canviat de carrera pel preu.» Miri, les dades que nosaltres tenim, de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari, ens diuen que no, ens desmenteixen aquest fet. I cregui'm que aquesta és una de les coses que nosaltres els hem demanat, i no passa d'aquesta manera. És més, nosaltres el que hem fet per compensar i per afavorir, entre altres coses, per exemple, una de les carreres que ens han de permetre fer aquest salt justament en la matèria de política industrial i en la indústria, tot el que són les enginyeries..., nosaltres compensem amb beques el sobre-cost que l'Estat fixa, com a carrera experimental, a les enginyeries. L'Estat els posa un sobre-cost en els crèdits, i nosaltres els donem una beca Equitat especial per a les enginyeries, perquè no tinguin aquest sobre-cost i perquè una decisió que és de l'Estat no dificulti que hi hagi unes persones que puguin escollir aquesta modalitat d'estudis. Això és el que fem, i aquesta és la manera com ho fem.

Pel que deia vostè de la morositat, no li negaré les dades que ha dit el síndic; sí que li diré que hi ha instruments per totes les universitats, dels consells socials que s'estan fent, i decisions que s'estan prenent, per tal d'intentar minimitzar i fer que aquests efectes siguin els mínims possible. I treballem –treballem–..., en la política que nosaltres fem de beques i de tarifació, hi incloem les rendes vulnerables, perquè el que volem és que el model continuï sent inclusiu, perquè és veritat, ho és, ho ha estat i volem que ho continuï sent, perquè és inclusiu pel que fa al que se'n diu l'«ascensor social» i és inclusiu també pel que fa a la incorporació laboral, perquè, quan acaben, els estudiants universitaris són els que tenen les majors probabilitats de tenir feina.

Vostè ha parlat de la governança, i en això deurem estar d'acord. El marge que tenim és limitat, perquè aquí qui ens encotilla és la legislació de l'Estat, i hi ha uns criteris que es dicten i que no donen possibilitat de tenir molta autonomia. De fet, el que s'està fent a través de la normativa és evitar que hi hagi autonomia, que aquesta autonomia que predica –que nominalment es dona a les universitats públiques– hi pugui ser: pel que fa al sistema de contractació; pel que fa a les mateixes estructures de la universitat, a les estructures docents de les universitats, que han d'estar publicades en el DOC, en el BOE, i en altres aspectes que es poden fer; pel que fa al paper que pot representar i que pot jugar una estructura com els consells socials de les universitats a l'hora de la governança de la universitat..., per molts d'aquests àmbits.

Nosaltres hem aprofitat o hem intentat procurar tots els marges que ens dona i que ens permet la legislació bàsica. Ho estem fent: hem donat més poders i més capacitat als consells socials, hem fet una política de contractació que ens doni el màxim possible de... (*Veus de fons.*) No, no hi ha temps... (*Veus de fons.*) Que ens doni el màxim possible de... (*Veus de fons.*) Bé, tornem a començar... (*Veus de fons. El conseller riu.*) No. Que ens dona el màxim possible de flexibilitat a les universitats, perquè puguin contractar i perquè puguin fer la formació i la contractació del professorat.

I aquests són els elements –són els elements– que nosaltres creiem que s'han d'actualitzar per fer això, per donar estabilitat al professorat. Nosaltres volem que hi hagi estabilitat, en el professorat; nosaltres, de fet, hi estem compromesos. Creiem que en el moment en què tinguem la possibilitat –ara ja la tenim– de tornar a cobrir, de tornar a convocar places per fer reposició..., s'està fent, s'està augmentant, i podrem donar una resposta a tot aquest professorat i aquest personal docent que han anat acumulant durant tots aquests anys les universitats perquè puguin tenir una carrera estable, una carrera docent i una carrera investigadora estable. Perquè aquest és el marge que tenim, i aquest és el treball que nosaltres volem: docent i també investigador, i també en l'àmbit de la innovació, i també que facin transferència des de les universitats i des dels centres de recerca cap al sector productiu, que això és el que volem.

I en innovació..., vostè ha fet referència a la innovació, ho ha esmentat. Miri, estem fent un gran esforç, en matèria d'innovació. Justament ahir vam presentar uns resultats de les comunitats RIS3CAT. Què són, les comunitats RIS3CAT? Són, aprofitant l'Horitzó 2020, aprofitant aquesta nova manera de fer i d'assignar fons de la Comissió Europea, cinc macroprojectes d'innovació, que unifiquen empreses, centres de recerca, centres tecnològics i universitats, centres públics i centres privats; tots junts, agafant més de cent empreses, agafant més de vint centres de recerca i d'investigació..., per fer innova-

ció, per fer innovació aplicada a la indústria. I això ho hem fet en el sector de l'alimentació, en el sector de la mobilitat sostenible, en el sector de l'energia i en el sector de les ciències de la salut.

Aquest és l'esforç que estem fent, com també ho estem fent, en matèria d'innovació, amb els doctorands industrials o amb el programa del coneixement: és posar en contacte gent que està a la universitat, que estan fent els programes de doctorats, amb projectes empresarials que siguin viables, i que, al final, en puguin fer transferència cap al sector productiu. Això és el que estem fent, i espero que en la moció, doncs, tindrem l'oportunitat de posar-nos d'acord sobre quines són les línies prioritàries d'actuació.

I, per acabar, només una cosa. Ahir es feia..., d'acord amb la segona onada del CEO, les universitats som les institucions més valorades i millor valorades de Catalunya, a una gran distància de les altres. Per tant, això, mantinguem-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre l'audiència i la pluralitat de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

300-00084/11

El quart punt de l'ordre del dia és interpel·lació al Govern sobre l'audiència i la pluralitat de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a presentar-la, té la paraula el senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Baiget, senyora Munté, a la darrera interpel·lació, jo demanava pluralitat. Vostè deia: «Som líders d'audiència.» Jo li deia: «La pluralitat no té res a veure amb l'audiència.» I vostè deia: «El lideratge avala la nostra pluralitat.»

Han passat uns mesos i la realitat és que continuem perdent audiència, i ja no som líders. Ara ja no som líders. Hem perdut audiència, i sobretot hem perdut pluralitat, i, el que és pitjor, em dóna la sensació que ja no saben què fer per recuperar l'audiència i la pluralitat. Estem davant d'un govern incapaç, per tant, de recuperar aquest lideratge en els nostres mitjans públics, perquè això passa quan es fa un diagnòstic inadequat. I si el diagnòstic és: «Som líders, la qual cosa vol dir que som plurals», fallem en el diagnòstic, i després passa el que ens passa.

Ho vam dir a la comissió de control: «No anem bé. Estem perdent lideratge, estem perdent audiència.» I la resposta va ser: «Això és per culpa del futbol.» Literal. «L'Eurocopa ens ha fet perdre l'audiència.» I, senyora consellera, jo penso que no, que no és culpa del futbol; que és culpa de la manca d'autocrítica a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. És culpa de no voler-se adonar que a més de la meitat de la població de Catalunya no li agrada la televisió pública, perquè no li agrada la independència. És culpa de no entendre que les permanents referències crítiques, les permanents desqualificacions a totes aquelles persones que no són de la corda, que no són independentistes, doncs, fan perdre audiència. És culpa del fet que vostès han creat una televisió pública unidimensional, d'una única opció política, on la resta d'opcions no tenen cabuda, o, si hi tenen cabuda, és una mena de molèstia necessària. És culpa del fet que s'ha de complir, simplement, la quota. És culpa del fet que estem confonent informació amb propaganda. Això no ho dic jo, ho diu moltíssima gent: a la televisió pública i a la ràdio pública es confon informació amb propaganda; es confon la notícia amb la consigna que s'ha de donar, i es confon, també, que no se sap..., que no es creu, sobretot, en la noble professió del periodisme.

És per això que ens equivoquem, senyora consellera —ens equivoquem—, perquè la pluralitat és riquesa. La pluralitat és obertura, la pluralitat és novetat, la pluralitat és minoria. I moltes minories fan créixer l'audiència. I quan tu apartes la minoria dels nostres mitjans públics, t'estàs convertint en una audiència cada vegada més petita.

Solament li faig una pregunta, senyora consellera, en aquesta part de la primera intervenció: per què no van donar el debat a quatre? A la darrera campanya electoral —a la

darrera campanya electoral—, el programa polític més vist a Catalunya va ser el debat a quatre: el debat Rajoy, Pedro Sánchez, el senyor Iglesias i el senyor Albert Rivera. Aquest va ser el programa més vist durant tota la campanya en la televisió, un milió d'espectadors més que el Madrid-Barça, però aquest debat no es va donar per TV3; per què?

No és culpa del futbol. Antena 3 o Telecinco van tenir 300.000 espectadors, aquell dia. A Catalunya! Parlo de Catalunya. Perquè van donar el debat a quatre. I nosaltres no el vam voler donar. Consellera, el teníem *gratis*, aquest debat, però van renunciar a aquest *share* d'audiència tan important. Hi insisteixo: per què vam renunciar a aquest debat? Perquè no hi sortia Junts pel Sí? Aquest és el motiu? Eh? O sigui, renunciem a un debat tan important perquè no hi sortia una de...? Eh? Aquest és el motiu? Diguem-ho. No, ho dic..., no, «en sèrio».

A veure, senyora Rigau, ho dic perquè a la comissió em van dir una altra cosa. Em van dir que no el van donar perquè ja el donava una altra televisió. Això és el que em van dir a la comissió. És a dir, per exemple, quan donin el Madrid-Barça, si el donen per una altra cadena, a Catalunya ja no el veurem. O les curses de cotxes, que les donen en diferents cadenes, a partir d'ara ja no les veurem, no? Perquè el donen per una altra cadena... I què, que el donin per una altra cadena? Què hi té a veure, això? El debat polític més vist a Catalunya, a la televisió pública, *gratis*, no el vam poder veure, i això ens va fer perdre molta, molta audiència.

Senyora, segona qüestió, el contracte programa. El senyor Homs el 19 de gener del 2015 va dir, aquí mateix, que: «El contracte programa ja està fet. Estem en condicions de signar-lo. I, per tant, les properes setmanes, i no massa més que les properes setmanes, això es produirà»; 19 de gener del 2015. Senyora Munté, això ja estava, això estava fet. Vostè l'està aguantant?

Molt bé, ara resulta que el tema serà el de sempre: la culpa serà de l'oposició, perquè no hem votat el pressupost. Doncs, no és això, no és això. No és això. Nosaltres vam fer un contracte programa, l'únic que es va fer a la televisió pública. El vam fer nosaltres recollint diners de totes les conselleries, per tirar endavant, perquè la televisió pública ho necessitava. Totes les conselleries hi van col·laborar, totes, i vam establir el servei de comunicació, els serveis de Televisió de Catalunya i de Catalunya Ràdio. I ho vam fer nosaltres. Va ser molt complicat, vam trigar molt de temps, però es va fer.

I va haver-hi un director de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals que va dedicar molt de temps a fer-ho, i jo li he de demanar, consellera, que facin vostès el mateix. Jo no sé si el senyor Homs ho tenia fet o no, no ho sé —molt em temo que no ho tenia fet—, però la seva obligació és posar-se les piles i tirar endavant, perquè els mitjans públics, en aquest moment, consellera, necessiten estabilitat. Que nosaltres no els n'estem donant, no els estem donant aquesta estabilitat.

Per tant, hi insisteixo, simplement aquestes dues preguntes: per què no tenim el contracte programa, encara? I segona, per què no vam donar el debat a quatre, que va ser el programa polític més vist a Catalunya a la darrera campanya electoral?

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pérez. A continuació, té la paraula la consellera de Presidència, la senyora Neus Munté.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats..., senyor Pérez, com vostè deia, no és la primera vegada que parlem en aquest Ple sobre la pluralitat, les audiències i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Vostè feia referència a la seva anterior interpellació, del passat 2 de març; després n'hi va haver una altra, en aquest cas del Partit Popular, a banda de les preguntes, també, en la sessió de control, i, lògicament, en la mateixa comissió de control de la corporació que se celebra cada mes.

I les vegades que faci falta, doncs, jo respondré, en nom del Govern, per defensar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals com a peça clau del nostre sistema de mitjans públics, i per defensar també la seva pluralitat. No només això, sinó quins són els objectius amb els quals es treballa des de la corporació i que aquest Govern, doncs, hi està totalment al seu costat en la recerca d'una programació de qualitat, de servei públic, en la llengua pròpia del nostre país —que és el català—, i una televisió, a més a més,

que tingui una alta credibilitat, amb una oferta informativa àmplia, amb continguts que reflecteixin la diversitat, el pluralisme, la imparcialitat, l'equilibri territorial, i que sigui, a més, una eina de cohesió social. Així hem concebut sempre els mitjans públics a Catalunya, a banda de la idea o el concepte que esdevinguin, també, motor de la indústria audiovisual.

Creiem que aquestes funcions s'estan complint i s'estan fent a partir de la professionalitat, a partir de l'esforç, en un context d'extremes dificultats des d'un punt de vista econòmic i pressupostari. Pensi que els mitjans de la corporació costen un 30 per cent menys que ara fa cinc anys, que hi ha un 20 per cent menys de personal, però que els lideratges s'han mantingut.

Vostè feia referència al lideratge d'audiències, i deia: «Ja no som líders.» Permeti'm recordar-li que el lideratge del primer semestre de 2016 s'ha mantingut; s'ha mantingut amb una quota del 12 per cent davant de Telecinco, que és veritat –és veritat– que el mes de juny ha liderat l'audiència gràcies a l'Eurocopa. Doncs, sí, un fet que ha incidit en *totes* les ofertes televisives; no només ha afectat, en aquest cas, la Televisió de Catalunya, sinó totes les ofertes televisives, i TV3 ha estat la segona opció, amb una quota del 10,5 per cent. Però la resta de canals temàtics –3/24, el canal Super3, Esport3– han mantingut les seves quotes d'audiència, i fins i tot les han millorat. I el panel de GfK ens mostra com TV3 continua sent la cadena generalista més ben valorada, amb un 8,2 per cent.

I, és cert, el mes de juny hem deixat de ser líders d'audiència en benefici d'aquell canal, d'aquells canals que tenien l'Eurocopa. I això no és una excusa; és que només contemplant també quines són les xifres dels darrers anys –i podem anar tan enrere com vulgui, eh?– del mes de juny, des del 2004 les dades baixen progressivament. I parlo d'estacionalitat, parlo d'esdeveniments esportius importants, perquè li podria citar altres mundials, eurocopes, etcètera, i és el mes de juny on es produeix aquesta lleugera baixada. Però també li he de recordar, malgrat que això s'ha produït sempre, que el 2004, per exemple, no existien cadenes com Cuatro o La Sexta. La televisió de pagament no tenia la implantació que sí que té ara, l'any 2016, i tampoc la resta de plataformes tenien una diversificació d'ofertes com les que tenen ara.

Però insisteixo en aquesta defensa, en aquesta plena defensa de la pluralitat, perquè no es tracta de percepcions, sinó també del fet que la corporació, i, en aquest cas, la Televisió de Catalunya, està perfectament auditada. Són molts els mecanismes que existeixen per auditar el seu índex de pluralitat. Un és l'informe del CAC, i aquí podríem començar a parlar de quin estat, per exemple..., la cobertura que s'ha donat a TV3 en les darreres eleccions al Congrés i al Senat pel que fa, per exemple, a la representació parlamentària, que ha estat objecte de cobertura per part de la televisió.

Vostè em deia: «Per què TV3 no va donar el debat a quatre?» «Debat a quatre» vol dir entre el Partit Popular, el PSOE, Ciutadans i Unidos Podemos. Doncs, segurament perquè estem parlant de models molt diferents, senyor diputat. Vostè m'està parlant d'un debat on s'excloïen les formacions polítiques catalanes; un debat que, efectivament, es va retransmetre per sis cadenes més –sis cadenes més–, on les formacions polítiques catalanes en quedaven excloses. Nosaltres defensem un altre model, senyor Pérez, que deu entendre que és igual de legítim que el seu. Defensem un model que garanteixi que aquelles formacions polítiques catalanes que concorren a unes eleccions en l'Estat espanyol, doncs, puguin participar d'un debat electoral i la seva veu s'hi escolti. I en el debat a quatre la seva veu no s'hi podia escoltar, perquè en van ser exclosos, perquè no participaven, aquestes formacions polítiques, d'aquest model.

Vostè ha fet referència també, en la seva primera intervenció, a..., quan deia: «Quan nosaltres hi érem, quan nosaltres hi érem...». Permeti'm que li recordi que quan vostès hi eren, precisament, del 2004 al 2009, es va perdre el lideratge d'audiència de TV3, i es va arribar a la situació de la tercera posició a Catalunya. I aleshores, certament, vostès devien cercar també els recursos econòmics per enfortir la televisió pública –no en tinc cap dubte, també ho fem ara–, però la despesa de la corporació va assolir també la seva quota més elevada.

Per tant, hi devia haver dificultats, però els diners hi eren; el problema és que ara els diners no hi són. També fem grans esforços, li ho asseguro, perquè som conscients de les dificultats pressupostàries que té la corporació, que té la televisió pública i que té la

ràdio pública de Catalunya; però, malgrat aquest context, molt complex des d'un punt de vista econòmic, el lideratge es manté, hi insisteixo, aquest primer semestre.

I, a més a més, deixi'm esmentar-li un altre element que crec que és molt objectiu –fa un moment el conseller Baiget també hi feia referència–: parlo del baròmetre d'opinió pública del CEO, que es va fer públic el passat divendres, la segona onada 2016. Segons aquest estudi, TV3 augmenta el seu seguiment i se situa al capdavant de la llista de canals de televisió, amb un 47,5 d'enquestats que segueixen la informació de TV3 i del 3/24. Això representa un increment respecte al baròmetre anterior, en què era del 46,3 –per tant, hi ha un augment de més d'1 punt–, i aquests enquestats trien TV3 per veure habitualment els seus informatius. Em pregunto: si tan dolenta, si tanta consigna, si tan poc plural és aquesta televisió, com és possible que s'equivoquin, que ens equivoquem, doncs, tots aquells que la triem com a televisió de referència? Crec que això no deu anar exactament per aquí, senyor diputat.

Feia vostè referència també al contracte programa, i deia: «Què n'han fet? Com és que aquest contracte programa no ha pogut ser aprovat? No em posi l'excusa del pressupost.» És que no és cap excusa –és que no és cap excusa–, senyor diputat, i vam tenir ocasió de parlar-ne en l'anterior interpellació, on vostè també hi va fer referència. Disposem d'un acord, efectivament, per tal de tirar endavant aquest contracte programa supeditat a l'aprovació, per part del Parlament, dels nous pressupostos per a l'any 2016; pressupostos que no s'han pogut ni tramitar perquè algunes formacions polítiques –entre les quals, la seva–, doncs, ho van impedir. Les coses són com són i ho hem hagut d'assumir, però aquest pressupost no s'ha pogut tirar endavant, i això encara dificulta una mica més la situació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, per més que també aquest Govern no ha deixat de cercar els recursos necessaris.

Però és que hi han hagut més coses, han passat més coses, fins i tot abans de la no-tramitació dels pressupostos. Hi ha hagut dificultats econòmiques sobrevingudes –i les hi recordaré, tot i que vostè les coneix perfectament, perquè és perfectament coneixedor d'aquestes situacions–, dificultats econòmiques sobrevingudes que no han permès signar aquest acord marc, com és el cas del conflicte amb l'Estat per la deducció de l'IVA –vostè el coneix i sap les dificultats que això va implicar–, la reducció dels ingressos que ha patit la corporació o la sentència amb relació a la reducció de les retribucions dels treballadors, que, evidentment, s'ha de complir, i, per tant, aquests diners, aquests recursos, s'han de retornar, en aquest cas, als professionals, als treballadors de la corporació.

És per aquests motius que no és viable –per aquestes dificultats i per la no-aprovació dels pressupostos de l'any 2016–, que no s'ha pogut signar, fins que no quedi clarament definida i estabilitzada aquesta situació econòmica, un nou contracte programa. Això sí, sàpiga, per a la seva tranquil·litat, que aquells objectius estratègics que fixa el contracte programa –objectius de servei públic, compromisos de gestió, etcètera–, malgrat la no-signatura, malgrat no haver pogut signar aquest contracte programa, la corporació els està complint estrictament.

Suposo que tindrem ocasió de seguir parlant d'aquest fet, d'aquesta situació que vostè, doncs, considera de manca de pluralitat, però li asseguro –li asseguro– que m'agradaria molt –i no és així– que altres televisions públiques de l'Estat poguessin exhibir un nivell de pluralitat com el que mostra la televisió pública de Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. Per al torn de rèplica, té ara un altre cop la paraula el diputat senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Molt bé; moltes gràcies, senyor president. És a dir, que no van donar el debat a quatre no per criteri d'audiència, no per criteri periodístic, sinó per una decisió política, perquè, com se n'excloïen formacions polítiques, van decidir no donar-lo. Molt bé. Qui va prendre aquesta decisió? Qui va prendre aquesta decisió política de no donar aquest debat? No és una decisió tècnica, no és una decisió d'audiència, no és un criteri periodístic –que és el normal en aquests casos–; és una decisió política. Qui la va prendre? Qui la va prendre? (*Aplaudiments.*) Vostè, la va prendre?

El vicepresident primer

Si us plau...

David Pérez Ibáñez

Molt bé. A veure si ens assabentem de qui va prendre aquesta decisió *política* de no donar aquest debat a quatre, programa més vist a tota la televisió pública a Catalunya aquell dia. Un milió d'espectadors, però per decisió política es va decidir no donar-lo, a la televisió pública. Era gratis i es va decidir no donar-lo. Perfecte.

Escolti'm, jo també defenso TV3, eh? Jo també defenso la pluralitat, i l'audiència, i l'eina de cohesió social, i el català com a element de normalització lingüística en els mitjans públics, i que és motor de l'audiovisual, també. I crec que, com també ho defenso, demano que sigui millor.

Per cert, per fi –per fi!–, per fi arribem a la conclusió que la pluralitat no té res a veure amb l'audiència. Per fi! Que l'audiència té a veure amb el futbol, no amb la pluralitat. Ho acaba de dir la consellera, per fi –per fi!–, han calgut quatre plens. Que no tenen res a veure, l'audiència i la pluralitat; que si tens el futbol i tens el cotxe, doncs, tens més audiència, i ja està. I no té res a veure amb la pluralitat –no té *res* a veure amb la pluralitat.

Senyora consellera, vostè parla que som la televisió pública amb més mecanismes auditors. Segurament. Per cert, els vots particulars dels membres del CAC que no estan d'acord amb les decisions que es prenen, per al vot de qualitat del president, es podrien penjar a la web? Atès que són mecanismes auditors públics, es podrien penjar al web? Valdria la pena; com a exercici de transparència i de pluralitat, valdria la pena.

Per què es va deixar de fer el programa del senyor Jordi García-Soler? Per què es va deixar de fer, a la ràdio? Per motius econòmics. Perfecte. Quant costava, aquest programa? Tres-cents euros. Segur que és per motius econòmics? Segur que és per motius econòmics, això dels 300 euros? Escolti'm, si és per motius econòmics, jo li dic..., vostès feien un altre programa, que era aquest d'*Economia en colors*, que hi havia una persona que participava al programa, que solament la seva despesa d'hotel eren 1.000 euros... –perdó–, d'avió i de trens eren 1.000 euros. I de cotxe, d'un dia de cotxe, 700 euros. I ell cobrava, per programa, 7.500 euros. Ara, ens carreguem el del Jordi García-Soler, que val 300 euros per programa? Un *crack*, eh?, el director de la ràdio, estalviant diners... Hauria pogut mirar cap a una altra banda, però, això sí, era una visió diferent, era una visió minoritària a la ràdio pública, donava veus d'aquells que, de vegades, no eren de la corda.

Senyora consellera, per què no es va fer el programa del llibre del Borrell? Un llibre que parla d'independència. Quin va ser el motiu de no donar-lo? «Era un llibre polític.» Literal. És que no el van donar perquè era un llibre polític. Com dient: «A Televisió de Catalunya mai parlem d'independència.» (*Rialles*.) «I a les tertúlies mai parlem d'independència.» Ara, un llibre del Borrell sobre la independència..., aquest no es pot donar, a la televisió pública, perquè és un llibre polític. La setmana següent, lògicament, van anunciar un altre llibre, titulat *El dret a decidir: teoria i pràctica del nou dret*. (*Rialles i aplaudiments*.) Perfecte. Perfecte.

Saben vostès per què no van donar el programa del senyor Borrell? Jo li ho explico: com diu un company de feina, «perquè el senyor Borrell dóna arguments pels quals no s'ha de ser independent». I aquest és el motiu de... (*Veus de fons*.) No, aleshores el motiu era que era un llibre polític, com van dir vostès? És que era un llibre polític? No. El motiu és que és un llibre que no està en la corda, i vostès han decidit que tot el que no vagi en la corda és millor que no surti per la televisió pública.

Senyora consellera, espavili's. Hem de tirar endavant el contracte programa i, sobre tot, el que és més important, no ens hem de quedar cofois, en la situació en què estem. Cregui'm. No ens quedem cofois amb el fet que som líders. Continuem cometent el mateix error. No ens quedem així. Hem de superar la situació en què estem en aquest moment, que dia rere dia caiguem en l'audiència.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments*.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. També per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula la consellera de la Presidència, senyora Neus Munté.

La consellera de la Presidència

«Espavili's», diu, «espavili's». Molt bé. Ha arrencat els aplaudiments d'una formació política, per exemple, que es caracteritza per la seva absoluta falta de pluralitat i per haver tancat televisions públiques en diferents comunitats. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

La consellera de la Presidència

No parlo de vostè. No parlo de vostè; calma.

El vicepresident primer

Senyora consellera, perdoni un moment. Senyora Sierra, senyora Sierra, li crido l'atenció –li crido l'atenció– individualment; li prego que respecti el torn de paraula, que té ara, en aquest moment, la senyora consellera. Gràcies.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Una mica d'educació, senyora Sierra. No parlava de vostès. Vostès no han governat al País Valencià ni a les Illes Balears, que jo sàpiga, oi que no? Tampoc al Govern de l'Estat. No anava per a vostè, eh?

Bé, continuem –continuem. Senyor Pérez, vostè parla de decisions polítiques, de qui ha pres les decisions... Vostè va tenir ocasió de fer aquesta mateixa pregunta i totes aquelles que consideri oportú a la presidenta en funcions de la corporació; em remeto a quina va ser la seva resposta. No m'ho preguntí a mi. Sap perfectament que la corporació és la corporació i el Govern és el Govern, almenys ara això és així –això és així. No em digui que faci que el CAC pengi o deixi de penjar uns determinats vots particulars. Si és que em semblaria molt bé, que es pengessin, però no m'ho ha de dir a mi.

El CAC, que és un organisme regulador, que no existeix res similar a nivell de l'Estat –ho sap perfectament–, que és un organisme del qual estem molt orgullosos, però que no existeix a nivell de l'Estat –aniria bé que hi fos–.... I, a més a més, té un reconeixement internacional importantíssim, perquè fa aquesta auditoria dels mecanismes de pluralitat dels mitjans, i em remeto al seu darrer informe, que crec que és molt interessant, també, de llegir i de conèixer. Però no és a mi, no és al Govern, a qui ens ha de dir el que ha de fer la corporació ni cap de les persones que la representen.

La televisió pública catalana és una televisió *nacional*, no independentista, és una televisió nacional, i em remeto als informes també del mateix CAC sobre quins són els temes, sobre quines són les temàtiques que han estat àmpliament més tractades a nivell de temps, que són la crisi –la crisi econòmica–, la política internacional... I és una televisió que, com vostè sap molt bé, informa sobre la crisi migratòria, sobre l'atur, sobre la violència masclista, sobre tantes i tantes coses. És una televisió nacional, no independentista.

I em remeto també als índexs d'audiència, a aquests percentatges que li he esmentat abans i que ens mostra el baròmetre del CEO sobre les persones que trien els informatius per informar-se, i que trien d'una manera molt àmplia aquests informatius de TV3, i podríem dir el mateix de Catalunya Ràdio, per informar-se.

Més coses. Vostè em preguntava també sobre el programa del senyor Jordi García-Soler. Li ho explico. Aquest any la graella d'estiu té una setmana més que l'any anterior, i un pressupost, malauradament, entre un 15 i un 20 per cent menys. L'any passat ja anàvem més o menys en aquestes proporcions. Per tant, podríem dir que en dos anys, en dos estius, Catalunya Ràdio ha hagut de reduir el cost de la seva graella més d'un 25 per cent, ho torno a dir, malauradament. I això ha obligat a prendre decisions com la de prescindir de la gairebé totalitat dels externs de Catalunya Ràdio i de presentar una proposta per a l'estiu que està feta amb gent de la casa.

Per tant, evidentment, no en tingui cap dubte, senyor Pérez, que la decisió que s'ha hagut de prendre ha estat per motius econòmics, de cap altra índole, en cap cas ideològics. Que el que necessàriament s'ha de dur a terme és un estalvi en la despesa d'aquesta graella d'estiu i reservar, doncs, altre tipus de programes per poder abordar la nova temporada, tant a Catalunya Ràdio com a TV3, i això també vostè ho coneix. I personalment m'està parlant..., i segur que vostè té la mateixa consideració per la profes-

litat i per la bona tasca que ha realitzat el senyor García-Soler, que també ha estat conseller de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en diferents etapes.

Esperem trobar-nos en la moció, però, francament, senyor Pérez, una vegada més li he de dir que vostè parteix d'uns apriorismes que són molt i molt perillosos. Jo li parlo d'una televisió que busca continuar sent una eina de cohesió social; que busca continuar representant absolutament a tothom, pensi com pensi, a casa nostra; que els seus índexs d'audiència, la valoració que en fan els espectadors, també la valoració dels organismes que fan aquest control o d'alguns dels mecanismes que fan aquest control –perquè, hi insisteixo, la corporació és, ben segur, dels mitjans públics més auditats de tot Europa–..., les xifres parlen per si soles, el reconeixement també parla per si sol. I, hi insisteixo, crec que no és bo insultar la intel·ligència de tantes i tantes persones que continuen triant la televisió pública catalana com la que més i millor, i això vol dir amb més pluralitat, els informa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació al Govern sobre la política de seguretat

300-00086/11

El sisè punt de l'ordre del dia és interpel·lació al Govern sobre la política de seguretat, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller...*, señor *conseller*, la interpel·lació viene a raíz de la presentación del Plan general de seguridad de Cataluña 2016-2019 que hizo la semana pasada, en la cual nos presentó una serie de objetivos que creo que eran bastante aceptables –yo creo que podíamos coincidir prácticamente en el 90 por ciento de los objetivos que usted presentaba–, pero había algunos «peros», y se los dije ese día. ¿Uno cuál es? Que ustedes, en el plan de seguridad, no definen el modelo policial para Cataluña –no se define–, ni tampoco hablan ni definen la estructura territorial, que no dudo que la tengan, pero ni la explicaron ni está definida. Y todo esto también viene complementado con un plan de equipamientos que tampoco existe.

¿Cuál es la explicación de que tengamos comisarías en unos municipios y en otros no? ¿Por qué no hacen falta comisarías u oficinas de atención al ciudadano temporales en algunos municipios? ¿Por qué no tenemos una central de policía importante en la Zona Franca, en lugar de en Sabadell? ¿Por qué en la Zona Franca? Muy sencillo: ¿dónde se dan la gran mayoría de manifestaciones, concentraciones o algunos altercados graves?, ¿dónde se han dado, la gran mayoría, en la ciudad de Barcelona? ¿Por qué no tenemos más centros de coordinación en otros municipios con policía local, en municipios de 50.000 o 100.000 habitantes?

Todo esto define lo que es un modelo policial, el reparto territorial. Sabemos que hay muchas comarcas del interior, en que hay un déficit importante, en las cuales en el territorio comarcal por las noches apenas hay una o dos patrullas para toda la comarca. ¿Cuál es el modelo policial de Cataluña, señor *conseller*?

Todo esto viene ligado también, evidentemente, al número de efectivos necesarios, de *mossos d'esquadra*. Ustedes los situaban alrededor de los 17.000 –no llega, porque son 16.868–; el objetivo son los 18.267, que, por los 7 millones y medio de catalanes que somos, llegaría al objetivo de 2,4 *mossos d'esquadra* por cada 1.000 habitantes en Cataluña. Perfecto.

Para llegar a ese objetivo, ustedes anuncian una nueva promoción de 400 policías, que parece ser que, como no hay presupuesto, ustedes anulan, y se quedan igual. Dicen que esa promoción no puede ser posible: no hay presupuesto, no hay agentes. Eso sí, tenemos una promoción de 18 inspectores, 12 intendentes, 8 comisarios y 1 mayor; es decir, más mandos, menos policías.

Señor *conseller*, cuando alguien gobierna..., un gobierno, sobretudo en temas de seguridad y prevención, tiene que actuar sin complejos, y de un gobierno se esperan soluciones, alternativas, propuestas, y, al final, que sea resolutivo. En este caso, de momento, no lo son: cuando hay un déficit de agentes y una deficiente coordinación con algunas policías locales, los problemas del día a día no se solucionan.

Yo le voy a poner tres ejemplos –tres ejemplos–, de diferente naturaleza y dimensión, que se dan actualmente en Cataluña. Uno es el ya debatido «top manta», en Barcelona y en toda la costa catalana; alguna alcaldesa, pues, pone un *skatepark* para solucionar no sé qué, porque al final parece ser que no se da cuenta de que Barcelona está infectada y llena de «top manta», pero es verdad que hay un problema de coordinación con la policía de Barcelona. Problemas crónicos de seguridad y convivencia en el barrio de Sant Joan en Figueras. O, por ejemplo, ahora, en Bellaterra, que hay un problema importante de robos con fuerza; sí que es verdad que hay *mossos d'esquadra* patrullando, pero la policía local, que depende del alcalde de la CUP de Sardañola, ni está ni se la espera, porque pasa totalmente de los vecinos de Bellaterra.

Son tres ejemplos que le pongo para que vea que hay muchos problemas que necesitan efectivos policiales, además de otras actuaciones, actualmente. Y alternativas, alternativas para cubrir este déficit, las hay, señor *conseller*. Empecemos por hablar de policía local. ¿Por qué no empezar a revisar los convenios con aquellas policías que han firmado o que tienen firmado algún tipo de convenio para mejorar y dar mayor coordinación y colaboración? ¿Y por qué no compartir competencias con las policías locales? Para maximizar esfuerzos, medios y personal, plantear más salas de coordinación conjuntas en los grandes municipios; ¿por qué solo lo puede tener Barcelona? Aunque ustedes no quieran, realizar un concurso interadministrativo para incorporar policías de otros cuerpos de seguridad que ya están formados y que tienen experiencia. Y esa es otra solución: presentar y elaborar el catálogo de puestos de trabajo de la segunda actividad; un policía en segunda actividad no deja de ser un policía, tiene una experiencia, puede ayudar en tareas policiales, puede estar en la sección de denuncias, control de accesos..., y así todos los policías de primera actividad los tendríamos en la calle.

Hay que hacer posible la promoción que usted anunció de cuatrocientos *mossos* nuevos. Y, si no hay presupuesto, nosotros, señor *conseller*, le proponemos que haga una modificación de crédito. La pueden hacer, una modificación de crédito; que la hagan. Los fondos, el presupuesto de los fondos de contingencia, ustedes sabrán: dinero hay; aunque digan que no, dinero hay. Y demostrará cuáles son sus prioridades, si seguir gastando dinero en estructuras de estado o dedicar este dinero a la seguridad de todos los catalanes.

O, por ejemplo, pedir más colaboración a Policía Nacional y Guardia Civil en aquellos aspectos y territorios en los que, por necesidad de efectivos, hace falta reforzar. Los cuerpos policiales, ustedes, en las ciento doce páginas del plan de seguridad, no los nombran ni una sola vez.

Por eso le decía, señor *conseller*, que para tomar decisiones no hay que actuar con complejos. La *dèria* nacionalista, la *dèria* independentista de este Gobierno, no le puede impedir tomar decisiones como las que yo le expuesto ahora mismo. Señor *conseller*, para nosotros, y yo estoy convencido de que para usted también, la seguridad es una prioridad –y para usted, no lo dudo–, pero señor *conseller*, alternativas para incrementar la plantilla de *mossos d'esquadra* o para reforzar la presencia policial donde se necesita, las hay, se las he explicado. Demuestre la valentía suficiente que ha de tener, y, cuando presentemos la moción, espero que nos la respalde.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. A continuació, té la paraula el senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor Villagrasa, jo li agraeixo la interpellació, perquè permet, en el Ple, poder concretar alguns aspectes. Crec que en un debat de tres hores, aquesta setmana passada, discutint el Pla de seguretat 2016-2019, vam poder –ja dic, un debat de tres hores– constatar com a la

majoria de grups parlamentaris hi havia –i jo ho agraeixo de veritat– un mínim comú denominador de quines són les grans línies que en l'àmbit de la seguretat hem d'endegar des del Govern de Catalunya en col·laboració i coordinació, com no pot ser d'altra manera, amb la resta de forces i cossos de seguretat.

I, per tant, aquella coincidència..., avui, d'alguna manera, vostè ve i diu: «No hi ha model policial.» No és cert, hi ha model policial; està a la Llei de la policia. I el cert és, també, que m'he compromès, en nom del Govern –i per fer-ho es necessitarà, evidentment, la decisió d'aquesta cambra, que és qui té la potestat de legislar a Catalunya–, a fer una nova llei de policia. El model hi és: model de proximitat, model operatiu, model també territorial. Existeix. El convido a venir quan vulgui als serveis centrals de Mossos d'Esquadra, i veurà tota la distribució a Catalunya d'efectius, molt pensada. Jo aquí li podria ensenyar un mapa amb totes les ABP del país, amb tota l'estructura absolutament pensada, des de la primera comissaria de districte fins a la darrera regió policial. Tot està pensat i estructurat. S'hi podrà coincidir o no, i, evidentment, en casos concrets es pot realment, si es vol, discutir si..., una comissaria aquí o una comissaria allà. És oberta, la discussió.

I sempre, amb els efectius i pressupost que tenim, es poden prendre les decisions en una direcció o en una altra, però el que no admeto és que es digui aquí que no hi ha model policial, que no hi ha model territorial. El que sí que hi ha és una voluntat –que, per cert, tots els grups m'han dit que hi coincidien– a fer una nova llei de policia de Catalunya. I vostè estava parlant del nombre d'efectius, de com podíem incorporar a les policies locals..., si ho he dit des del primer dia, si des del primer dia he dit aquest concepte de policia de Catalunya que vull que, de manera expressa, es reculli en la futura llei, si així ho decideix el Parlament, evidentment. Per tant, aquestes idees o aportacions hi són.

Vostè em feia ara altres propostes, que jo també puc entendre, però algunes realment són poc creïbles. Diu: «Convoqui ja les quatre-centes places.» Aprovi'm el pressupost i ho faré. Aprovi'm el press... (*Remor de veus.*) Sí, perquè jo tinc una limitació legal. El primer que vaig fer, un cop vaig veure que s'aprovava una esmena a la totalitat als pressupostos, va ser demanar: «Què puc fer? Quin marge tinc? Un cop no tenim pressupostos –no hi ha, per tant, oferta pública d'ocupació–, quin marge hi ha?» I em donen un informe en què el marge em ve donat per la Llei de pressupostos de l'Estat.

La Llei de pressupostos de l'Estat em marca, en aquest cas, una taxa que no pot ser superior al 50 per cent. Per tant, amb el límit de la Llei de pressupostos de l'Estat, que és legislació bàsica en aquest àmbit, no puc convocar... Ara, si vostè em diu: «Salti's, conseller, la legislació bàsica de l'Estat», em sorprendrà que des del Grup Popular m'ho diguin, però entenc que vostè deu voler, i el seu grup també, que respectem la legislació bàsica de l'Estat en aquest àmbit, que em limita a un percentatge. D'acord amb el percentatge, vaig demanar un estudi exprés, i el nombre de places que es podien convocar era tan baix que no podia possibilitar el que entendríem com una promoció, amb el cost, la necessitat, la infraestructura que això requereix.

Com que jo espero i desitjo que tindrem pressupost ben aviat per a l'any 2017, tant de bo només començar l'any 2017 es pugui realment fer aquesta convocatòria de quatre-cents, o més, perquè falta fan. Jo ja ho vaig dir en el Parlament –vostè hi era, en aquella sessió– l'11 de maig del 2016: «Jané condiciona les noves places de mossos d'esquadra als pressupostos.» No vaig enganyar ningú. Vostè avui es queixa que no les tenim, però no va votar els pressupostos que ho haurien fet possible. Perquè ho vaig advertir l'11 de maig, està recollit al diari de sessions –li n'he portat un teletip, perquè hi quedava molt clar–; per tant, ara no em digui: «És que no tenim aquests quatre-cents.»

En canvi, sí que..., el marge de percentatge, què ens permet fer? Convocar algunes places de comandaments. Per què aquestes les convoquem? A mi m'agradaria, perquè encara fan més falta, convocar les quatre-centes, però com que no puc..., en el percentatge, estirant la legislació bàsica, que sí que puc, hi havien unes places de comandament, també previstes, que falta fan, perquè si volem que el Cos de Mossos d'Esquadra sigui un cos integral ha de cobrir des de la plaça de major, que està prevista a la llei, que va aprovar aquest Parlament, fins als darrers agents que hi haurien d'entrar. Però, evidentment, el que són majors, comissaris, intendants, si ho podem convocar, és positiu que es convoqui, si es pot, i legalment es pot. I, per tant, com que legalment no puc

convocar la de quatre-cents, però sí que puc i podem, com a govern, convocar aquestes places de comandament..., falta fan. I no puc entendre les crítiques. Qualsevol membre del Cos de Mossos d'Esquadra, si creu en el futur del cos, ha de creure que hi hagi una carrera professional dintre d'aquest cos, i, per tant, que hi hagin més places de comandaments també és bo per al cos, i per a la mateixa estructura del cos.

Per tant, hi ha model, hi ha dimensió territorial i hi ha, a més a més, propostes que van en la línia de reforçar el cos. Miri, si alguna cosa no admeto és que l'últim any no s'hagin pres decisions, amb el poc marge que teníem, a favor del cos. No únicament, ja, anunciar una nova promoció, que no s'ha pogut fer, però mai s'havia anunciat; portàvem cinc anys sense anunciar-la... I m'hi he compromès, i així que tinguem pressupost, si aquest Parlament així ho vol, es farà la promoció de comandaments, el fons de contingència, i es dotarà d'armilles, per exemple, el conjunt dels mossos d'esquadra, que no hi ha altre cos policial a tot l'Estat que ho tingui, i s'intentarà donar una solució a mitjans materials amb crèdits suplementaris que es van aprovar al desembre del 2015.

Per tant, actuació no ens n'ha faltat en cap moment. Jo no sóc en cap moment conscient de dir: «És que hi ha passivitat en l'àmbit del que ha de ser vetllar per la seguretat.» En canvi, sí que sorprèn, a vegades, que els mateixos que fan aquesta crítica, després, senyor Villagrasa, repassant..., si ara repasséssim..., que ho podríem fer, podríem dir: «Escolti'm, on són els més de 260 milions d'euros que l'Estat deu per al desplegament dels Mossos?» Aquí sí que es podria fer molta feina, si l'Estat pagués aquests 260 milions d'euros. I jo no vull dir que la responsabilitat sigui seva o sigui del seu grup parlamentari, tampoc ho diré; però el cert és que hi ha hagut... Sap que, des del 22 de juny de l'any passat, que vaig ser nomenat, he reclamat que es convoqui una junta de seguretat, que ens hauria ajudat, per exemple, a resoldre aquest tema pressupostari.

I això, senyor Villagrasa..., la veritat és que vostès aquí, a Catalunya, em diuen que sí, que endavant amb la junta de seguretat; quan es vota en el Congrés dels Diputats em diuen que no, que els Mossos no cal que facin una junta de seguretat; em diuen que no, que no cal que els Mossos tinguin més coordinació amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Diuen una cosa aquí, i després, allà, en seu parlamentària, fan absolutament al revés. Aquí volen fer creure –i jo m'ho crec, senyor Villagrasa, i més de vostè– que volen promocionar el Cos de Mossos d'Esquadra, però a l'hora de la veritat, en altres àmbits on vostès sí que són decisius i tenen possibilitats decisòries, no actuen en conseqüència.

Per tant, jo també demano un punt de credibilitat. Per què? Perquè els Mossos d'Esquadra tenen absolutament tota la seva activitat planificada des d'un punt de vista operatiu. Fins i tot jo ara li podria ensenyar el que és el reforç d'estiu 2016: de quina manera, malgrat que és cert que no tenim els efectius que voldríem, reorganitzem tots els efectius que hi han –tots, des del primer fins al darrer– per donar la resposta en seguretat en aquells indrets del país on més falta fa.

Per tant, què li demano? Li demano que tot això que defensa aquí, ens ajudi també a fer que, qui governi finalment a nivell d'Estat, ho faci possible: transferint els diners que es deuen, convocant la junta de seguretat i facilitant aquest desplegament que necessita el Cos de Mossos d'Esquadra, que no pot ser d'altra manera que aprovant aquí les dotacions pressupostàries per poder fer l'oferta pública d'ocupació.

El que no pot fer un país, perquè, ho repeteixo, la mateixa legislació bàsica estatal ens ho impedeix..., el que no podem fer és aprovar una oferta pública d'ocupació que no tingui substrat legal, perquè a mi me la impugnaran. Sap qui me la impugnarà? Vostès, el seu Govern a Madrid. No en tinc cap dubte. Si ara aprovés una promoció sense base legal, saltant-me la limitació de la legislació, en aquest cas, pressupostària estatal, el primer que me la portaria al Tribunal Constitucional seria el Govern de l'Estat. Per tant, no demani aquí que faci una cosa que, legalment, la legislació, en aquest cas, de l'Estat impedeix fer.

Tindrem, m'imagino, presidenta, en el segon torn, més oportunitat...

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Señor *conseller*, es algo de manual, que el modelo policial se explique en los planes de seguridad; eso es de manual. Y en el plan de seguridad que ustedes expusieron no

figuraba. ¿Me tengo que ir a un decreto o a un reglamento? No, no, es que el plan de seguridad es cambiante, porque las realidades son mutantes. Y, por lo tanto, eso ha de figurar en el plan de seguridad.

Usted dice: «No, hasta la última comisaría de distrito está planificada.» No es verdad –no es verdad. Lo que ustedes hicieron fue coger algunos equipamientos de Policía Nacional y situar ahí la comisaría de Mossos d'Esquadra. Y le voy a poner un ejemplo de mala planificación. La comisaría de l'Eixample, ¿dónde está situada? En plaza España, en un extremo del distrito, el distrito más grande de Barcelona, con 280.000 habitantes; el resto del territorio de ese distrito no tiene ni un solo equipamiento policial de Mossos d'Esquadra. ¿Eso es una comisaría bien situada, en un distrito de 280.00 habitantes, cuando en apenas diez calles hay otra comisaría, que es la de Ciutat Vella? Eso no es planificación, señor *conseller*; eso es improvisación. ¿Qué pasa? Que la Policía Nacional tenía más comisarías por barrios, cosa que ustedes no tienen.

Usted dice: «Oiga, es que me invita a hacer una ilegalidad, y yo no puedo convocar la promoción.» Pero sí que es legal solicitar una modificación de crédito, y yo estoy convencido de que aquí tendría mayoría para aprobarla. Eso es legal, hágalo. No me diga que es que la culpa es nuestra porque no aprobamos los presupuestos –evidentemente, no se los aprobamos, porque detrás de ese presupuesto hay otra cosa. No, no, oiga, imaginación, soluciones, alternativas. Si no se puede convocar porque no hay presupuesto, modificación de crédito, y seguro que se le aprobará, porque lo puede hacer.

Y hay alternativas –se lo decía–: revisión de los convenios con la policía local, compartir equipamientos, compartir competencias, pedir ayuda a Policía Nacional y Guardia Civil donde haga falta, donde sea necesario, que seguro que la tendrá. Que, por cierto, también pido el mismo respeto institucional desde este Gobierno, porque, se lo vuelvo a repetir, en su informe, de ciento doce páginas, no se les nombra explícitamente ni una sola vez –ni una sola vez.

Yo, de verdad, cuando hablan del dinero que hace falta, que se le dé desde Madrid..., ¿quién paga el 80 por ciento del sueldo a los *mossos d'esquadra*? ¿De dónde sale ese dinero, señor *conseller*? (*Veus de fons*.) No, ahora sale de los impuestos de los catalanes. ¿Transferido –transferido– desde dónde? (*Remor de veus*.) No, no, dígame: ¿transferido desde dónde? (*Persisteix la remor de veus*.) Usted lo sabe...

La presidenta

Si us plau, si us plau, respectin el torn de paraula.

Alberto Villagrasa Gil

Desde el malo, malísimo de Madrid, y usted lo sabe. Desde ahí viene esa referencia, y no me venga con excusas de mal pagador, que si la junta de seguridad... No, no; usted sabe que se convocará, la junta. Ahora lo importante es llegar a los dieciocho mil agentes de *mossos d'esquadra*. Evidentemente, no se va a hacer ni en dos ni en tres años. Alternativas para suplir esa carencia, le he dado unas cuantas. Y los cuatrocientos agentes, esa convocatoria..., si no hay presupuesto, usted lo puede sacar haciendo aquí una modificación de crédito. Y eso es legal. Evidentemente, yo no le voy a invitar a que haga una ilegalidad. Los del Partido Popular seguro que no; otros, sí. Nosotros, no.

Y no se preocupe, que todo lo que usted nos pide, que le ayudemos con esos *malos* que hay en Madrid, ¿eh?..., no se preocupe, que lo haremos, pero la misma lealtad institucional que nos pide también se la pido yo para las fuerzas y cuerpos de seguridad que también trabajan aquí y que no son los Mossos d'Esquadra. Y, por cierto, reconozco todo el trabajo que realizan los Mossos d'Esquadra, y, por nuestra parte, evidentemente siempre tendrán nuestro apoyo y nuestra solidaridad.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. Té la paraula el conseller senyor Jordi Jané.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Villagrasa, abans vostè em posava algun exemple concret, i tampoc els ho admeto, perquè... Em deia del barri de Sant Joan, a Figueres. Jo hi he anat, al barri de Sant Joan, a Figueres, i m'he reunit amb l'alcalde de Figueres i amb tots els portaveus municipals de l'ajuntament. I m'hi vaig tancar en una

sala i vaig estar debatent amb ells els problemes de seguretat. I van agrair –i molt– que hi anés el conseller i la tasca que es feia des del Cos de Mossos d'Esquadra en un barri com el barri de Sant Joan de Figueres.

Per tant, jo això de dir: «Per exemple, el barri de Sant Joan»..., doncs, els seus portaveus municipals, allà, aquell dia, ens van donar les gràcies. I vam quedar que no utilitzaríem el barri de Sant Joan de Figueres per fer el que avui vostè ha intentat fer, no?, buscar l'erosió del conseller, perquè ni es resoldrà..., ni ajudarem aquest barri, estigmatitzant-lo. I, per tant, no li ho admeto.

El tema del «top manta» també me l'ha posat com un exemple. Doncs, miri, a la ciutat de Barcelona, quan se'ns ha requerit, s'han fet dispositius conjunts; en àmbits on directament no els tocava la responsabilitat, als Mossos d'Esquadra, se'ns requereix i hi anem. I, si no, parlin amb l'alcalde de Barcelona o amb el president de l'autoritat portuària, i veuran si hem desatès o no qualsevol requeriment que se'ns faci en el tema del «top manta». El director, Albert Batlle, que ens acompanya en aquest debat, sap perfectament que la predisposició, l'actuació i l'absoluta voluntat del Cos de Mossos d'Esquadra en aquest àmbit és absolutament dirigida a ajudar i a compartir dispositius conjunts i a donar-hi una resposta positiva. Per tant, tampoc aquest altre exemple que em donava abans li admeto.

I vostè m'estava dient que faci aquest suplement de crèdit. A mi em diuen que, en aquest àmbit de reposició d'efectius de noves convocatòries a futur, tenim aquest límit de la llei bàsica estatal, però si vostè diu que no el tenim, no pateixi, m'ho farà estudiar bé, perquè a mi, com que jurídicament em diuen que no... I si a mi em diuen que no puc fer una cosa jurídicament i la faig, la reacció immediata del Govern de l'Estat la coneixem. Per tant, li agrairé molt que em certifiqui que, per aquesta via extraordinària, puc convocar quatre-cents noves places sense oferta pública d'ocupació. Per tant, m'agradarà que m'expliqui com es fa.

Però jo sí que li explicaré alguna cosa. Miri, no fa masses setmanes –deu fer dos, tres mesos–..., el 28 d'abril del 2016 es debatia una proposició no de llei al Congrés dels Diputats, que va ser aprovada –va ser aprovada– amb el vot del Grup Popular en contra, que és el vot en contra del Govern de l'Estat, perquè tenia majoria..., encara que estiguessin en funcions, tenien majoria. I què deia? Perquè ara anem a veure què es va votar, perquè diu: «Bé, vostès van votar-ho en contra...» Dic: «Porteu-me el text que van votar en contra els companys del senyor Villagrasa a Madrid.» Que no són els *malos*, eh?, jo no hi crec, en això de *los buenos y los malos*, eh?, jo no hi crec gens. (*Remor de veus.*) Ara, què va passar –què va passar– aquell dia? Doncs, miri, senyora presidenta, si m'ho permet, ho llegiré. Diu: «El Congrés dels Diputats insta el Govern a portar a terme totes aquelles mesures que reforcin la coordinació i cooperació» –diu– «entre la Policia Nacional, los Mossos d'Esquadra y la Ertzaintza.» Que hi està en contra, vostè, de «reforçar la coordinació i cooperació»? Cita les forces de l'Estat i l'Ertzaintza i els Mossos, però vostès, en contra. Diu: «Facilitando para ello...» Què volien? –punts concrets–, diu: «La formació i informació» –formació i informació– «per part de les policies autonòmiques i estatals a les policies locals i d'aquestes entre si», o sigui, que col·laborem més amb les policies locals. El que vostè m'ha demanat avui aquí resulta que vostès ho han votat en contra allà. Bonic això, eh? Fa molt? No, aquest any, 28 d'abril del 2016.

Continuem. Què més deia? Diu: «Procediendo a convocar a la mayor brevedad todos aquellos instrumentos operativos de coordinación», i cita la junta de seguretat. I vostès, en contra. I això es va votar. I es va aprovar perquè el PSOE ho va votar a favor i la resta de grups ho van votar a favor; vostès, no. Per cert, Ciutadans, tampoc, però vostès van portar..., eren la veu del Govern de l'Estat, en aquell moment, que deia que no.

I darrer punt –perquè jo no puc entendre per què no es vota–, diu: «Abordant en el si de la junta de seguretat la *possibilitat*» –fixi-s'hi bé, la *possibilitat*– «que els Mossos i l'Ertzaintza puguin tenir accés a la informació i a les diferents connexions nacionals i internacionals policials.» I això ho voten en contra. I això és impecable; es va aprovar pel Congrés dels Diputats. Per tant, lliçons, senyor Villagrasa, poques, perquè, clar, ara vostè, demà, presentarà una moció, i resulta que en la moció em dirà coses d'aquestes.

I, per acabar, miri, tot això de renovar els convenis entre les policies locals i el Cos de Mossos d'Esquadra... Li diré una cosa: si repassés la quantitat de juntes locals de seguretat que el conseller en persona hi va, hi assisteix..., parla amb els alcaldes; parla, per

cert, també amb les forces i cossos de seguretat –que hi assisteixen– de l'Estat, i parla amb les policies locals. I algun cop s'ha demanat revisar el conveni, i es revisa, i en d'altres, no. I, per tant, jo tampoc li ho admeto.

I, per últim, no critiqui al conseller de l'any 2016 el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra i l'estructura territorial, que, en ple consens d'aquesta cambra, es va fer en el seu dia, per dir si la comissaria de l'Eixample...

La presidenta

Conseller, em sap greu, però és que ha exhaurit el temps.

El conseller d'Interior

...ha d'estar aquí o ha d'estar allà. Per tant –acabo ja, senyora presidenta–, res més..., res més i moltes gràcies.

La presidenta

No, acabi..., no, ja, acabi ja. No «ja», ja del tot. *(Rialles.)*

El conseller d'Interior

Bé, moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Bé, molt bona tarda, moltes gràcies a totes i a tots.

I es suspèn la sessió fins demà al matí a les deu.

La sessió se suspèn a les set del vespre i cinc minuts.